

HALKIN KURTULUŞU

10 ARALIK 1979
FİYATI 10 TL
186

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

FAŞİST AP HÜKÜMETİ HALK DÜŞMANI POLİTİKAYI SÜRDÜRÜYOR: ZAM, İŞSİZLİK, KARABORSA, KUYRUK...

Emperyalist-komprador tekeller ve bankalar üzerinde denetim kurulmalıdır!

CONGRESO
P.C.E.M.L.

İspanya Komünist Partisi /ML'nin 3. Kongresi tamamlandı

YAZISI 2. SAYFADA

Zamlar geri alınmalı, temel tüketim maddelerinin fiyatları düşürülmelidir.

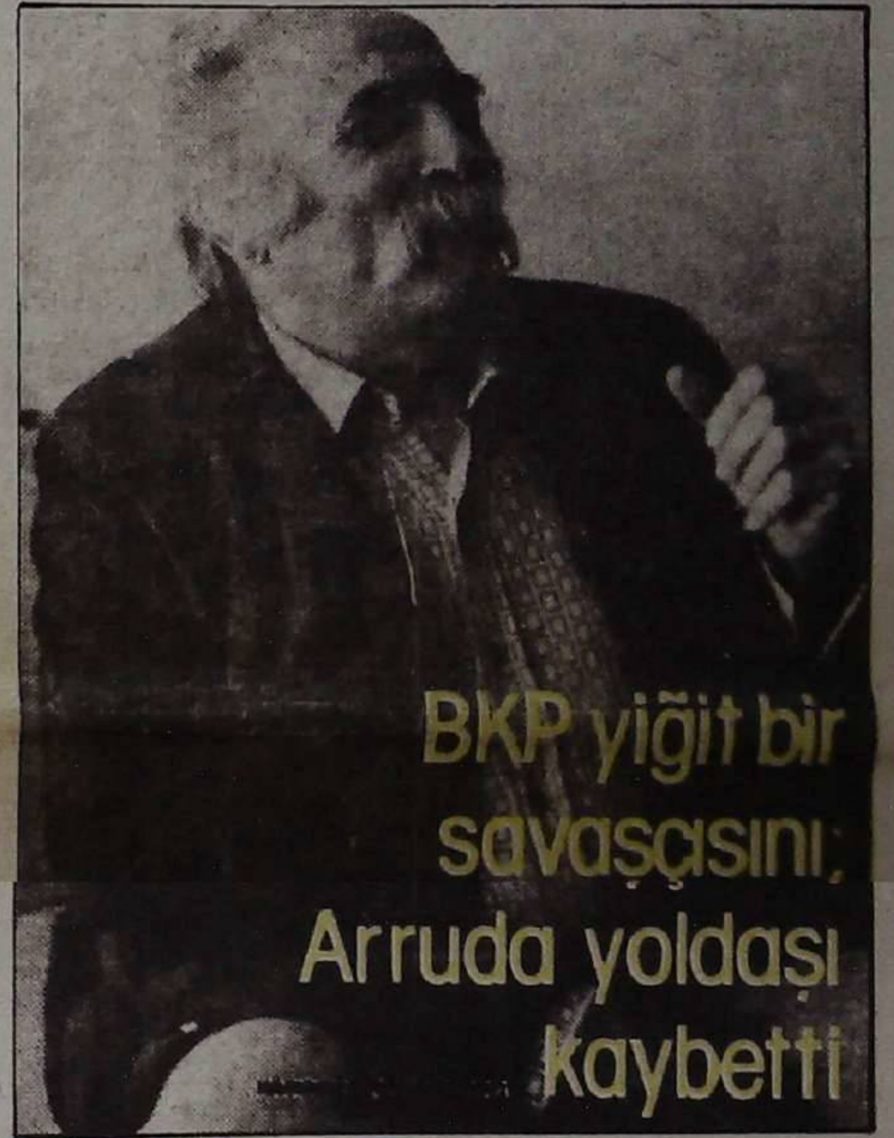
Temel tüketim mallarının fiyatları sürekli yükseliyor. Resmi açıklamalara göre bile fiyat artışları son bir yılda % 100'ü buldu. Zamlar peşpeşe geliyor. En son yağa % 100 zam, çimentoya % 77'ye yakın zam yapıldı. Günlük burjuva basını yeni zamların gün demde olduğunu, komprador tekelci burjuvaların ve onların temsilcilerinin açıklamalarına da yanarak müjdeliyor. Fiyatlardaki artışlar, zamlar durmayacak, artmaya, yükselmeye devam edecek.

Devamı sayfa 6'da

Yeni zam paketi açıldı

Daha dün emekçi kitleleri aldatmak ve bugün emekçi kitleleri ezen, açlığa ve sefalete sürükleyen sömürü düzenini aklamak için sahte bir biçimde, halk düşmanı reformist Ecevit'i kastederek "hükümetin başı milleti fukaralığa sürüklüyor, zam üstüne zam yapıyor", "zamların sebebi hükümettir", "hükümet düşer dertler biter" diye bar bar bağıran faşist Demirel işbaşına getirilir getirilmez, tekellerin talimatlarını en azgın bir biçimde uygulamak için dört elle işe koyuldu. Zamların sebebinin gerici CHP hükümeti olduğunu iddia eden Demirel yeni zam paketini açtı.

Devamı sayfa 6'da

BKP yiğit bir savaşçısını; Arruda yoldaşı kaybetti

Yeni zulüm tedbirlerine hayır!

Reformizmin iflası sonucu kurulan yeni Demirel hükümeti, halka yönelen faşist saldırıyı yoğunlaştırıyor. Bu en açık bir şekilde sıkıyönetimin, CHP reformizminin suratına geçirmeye çalıştığı "güleryüzlü" maskeyi kaldırıp atması, sıkıyönetim kapsamına yeni illerin alınması, DGM yasasının yeniden çıkarılması ve benzeri bir dizi yasa tasarısının kanunlaşmak üzere meclise sevkinde ifadesini buluyor.

Devamı sayfa 6'da

BUHRANIN FATURASI VE FAŞİZM

-Demirel hükümeti IMF ile görüşmelere başladı.

-Yeni zamlar birbiri ardı sıra geliyor.

-Yeni bir devalüasyon gündemde.

-Açıklanan bütçe tasarısı emekçilerin sırtına yeni yükler yüklüyor.

-İşadamları hükümeti destekleyeceklerini açıkladılar.

Son günlerde gazetelerde raslanan bu haberler, halka yönelen yeni ekonomik saldırıların uyumlu parçalarıdır.

Günümüzde kapitalist revizyonist dünya, daha önce eşine az raslanır bir uzunlukta ve yoğunluktaki büyük bir buhranın pençelerindedir. Ka-

Devamı sayfa 6'da

Revizyonizm faşizme hizmet sunmayı sürdürüyor

YAZISI 8. SAYFADA

HALKIN KURTULUŞU

Revizyonizmin işlevi

Gericilik, her geçen gün yoğunlaştırdığı faşist saldırılarla halkın mücadelesini ezmeye çalışıyor. Faşist Demirel hükümeti bir yandan Türkiye'nin en azgın faşistleri olan Türkeşçileri faşist devletin en kilit noktalarına getiriyor, yüzü açığa çıkmış işkenceci faşistleri vali ve emniyet müdürü olarak tayin ediyor. Diğer yandan sıkıyönetimin faşist paşalarını biraraya getiriyor, üst üste toplantılar düzenleyerek devrimci mücadeleyi nasıl ezebileceklerinin planlarını hazırlıyor.

Siyasi alandaki bu faşist saldırıları sermayenin ekonomik saldırıları da takip ediyor. IMF heyetinin yeniden Türkiye'ye gelmesiyle birlikte zamlar birbirlerini takip etmeye başladı. IMF sürekli ve kendiliğinden Türk parasının devalüe edilmesine karar verdi. Diğer yandan Sovyet sosyal-emperyalistleri ile ticari protokol imzalanması yenilenerek Türkiye'den alınacak mallara Sovyetler tarafından en ucuz şekilde el konulması bu şekilde sağlanmış oldu.

Emperyalizmin uşağı komprador-burjuvazi ve toprak ağalarının halka yönelen ekonomik ve siyasi saldırısı karşısında emekçi kitleleri-nin tepki ve öfkesi giderek gelişmektedir. Bu durumu ortadan kaldırmak için TKP revizyonistleri başta olmak üzere her türden revizyonist seferber oldular. Yer yer eyleme dönüşen kitlelerin tepki ve öfkesini yatıştırmaya, kitlelerin eylemini baltalamaya çalışmaktalar. Revizyonistler çoğu yerde, kitlelerin faşist dikta-

Devamı sayfa 6'da

Kurtuluş TKP'ye kur yapıyor

Kurtuluş dergisinin seçimler sonrasındaki sayılarını dikkatli bir gözle izleyenler 'eylem birliği' ve 'solun birliği' laflarının çok sık geçtiğini faşizme karşı birlikte hareket edilmesi gerektiğinin vurgulandığını göreceklerdir. Bir süreden beri özellikle başyazılarda sürekli olarak bu

Devamı sayfa 6'da

Geçtiğimiz günlerde yapılan MHP Küçük Kurultayı'nda Türkeş yine barış ve kardeşlikten söz etti. (Basın)

Sahne arkasından perdeye

MESS Başkanı Başbakanlık Müsteşarlığına getirildi

Tekelci sermayenin has adamı Madeni Eşya Sanayicileri Sendikası Başkanı Turgut Özal Başbakanlık Müsteşarlığına getirildi. Daha önce Demirel hükümetlerinde Devlet Planlama Teşkilatı Başkanlığı Amerikan emperyalizminin mali kuruluşu olan Dünya Bankası'nda uzmanlık gibi görevlerde de bulunmuş olan Turgut Özal tekelci sermayenin çeşitli kesimlerinde danışmanlık gibi görevler de almıştı. MESS Başkanı olmadan önce Sabancı Holding'in genel koordinasyon başkanlığı yapan Özel, ayrıca TÜSİAD, TİSK gibi tekelci sermayenin en saldırgan örgütlerinde de yer almıştı.

Turgut Özal'ın Başbakanlık Müşteşarlığı'na getirilmesi gerçekte Ecevit hükümeti döneminde sahne arkasında duran ve isteklerini hükümetin kulağına fısıldayarak gerçekleştiren tekelci sermayenin artık tümüyle sahneye çıktığını ve ipleri doğrudan eline aldığını göstermektedir. Özellikle Başbakanlık Müsteşarlığı'nın çoğu bakanlıktan daha yetkili bir mevkii olduğu düşünülürse tekelci sermayenin bu has adamının hükümetin birçok yetkisini özellikle de ekonomik işlerle ilgili olanları doğrudan kullanabileceği ortaya çıkmaktadır. Basına sızan haberler bunu doğrulamaktadır. Özal bu göreve getirilmekle hükü-

Devamı sayfa 6'da

BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLAR, BİRLEŞİN!

Brezilya Komünist Partisi yiğit bir savaşçısını Arruda yoldaşı yitirdi

Brezilya halkının en ünlü devrimci evlatlarından olan ve Brezilya Komünist Partisi'nin Merkez Komitesi üyesi Diogenes Arruda yoldaş geçtiğimiz günlerde ölmüştür. Onun ölümü Brezilyalı devrimciler ve tüm dünyanın ilerici halkları için büyük bir kayıptır. D.Arruda yoldaş 1921'de kurulmuş olan Brezilya Komünist Partisi saflarında mücadele etmeye başlamış ve yaklaşık 50 yıldır Brezilya'da ve tüm dünyada sosyalizm ve insanın insan tarafından sömürüsüne son verilmesi davası için örnek bir kararlılıkla mücadele etmiştir.

Diogenes Arruda yoldaş Brezilya'nın özgürlüğü ve bağımsızlığı için baskılara, hapishanelere ve insanlık dışı işkencelere cesaretle göğüs gerdi ve mücadelesinin devrimci doğrultusundan bir an için bile sapmadı.

Arruda yoldaş, çok uzun süren sürgünden kısa bir süre önce ülkesinde halk mücadelesinin sonucu çıkartılan kısmi aftan yararlanarak ülkesine ve halkının bağrına geri dönmüştü.

Brezilya Komünist Partisi Arruda yoldaşı yitirmenin verdiği acıyı kuvvete dönüştürecek ve Arruda yoldaşın tüm yaşamı boyunca savunduğu ilkeleri ve ülküleri daha da ileri götürecektir.

45 yıllık militan bir yaşam

65 yıllık şerefli yaşamının 45 yılını Brezilya Komünist Partisi saflarında mücadele içinde geçiren Arruda yoldaş 1934 yılında Komünist Partisine üye oldu ve çok kısa bir süre içinde Baia eyaletinin parti komitesi yöneticisi seçildi.

1939-40 yıllarında Partinin yediği ağır darbelerden hemen sonra 1941 yılında toplanan Geçici Ulusal Örgütlenme Komitesi'nde Pedro Pomar ve Joao Amazonas ile birlikte yer aldı.

1943 yılında Mantiqueira Konferansı'nda Partinin yeniden örgütlenmesiyle birlikte Arruda yoldaş da Merkez Komitesi'ne seçildi.

1945 yılında Brezilya Komünist Partisi'nin legal çalışma olanağını sağlamasından sonra 1947 yılına dek Sao Paulo milletvekili olarak mecliste bulundu.

Daha sonra 1954'deki 4.Kongre'de Prestes, Amazonas, Pomar ile birlikte MK Sekreterliği'ne seçildi.

SBKP'nin 1956'daki 20. Kongresi'nden sonra bu ihanet kongresinin tezlerini savunan Prestes tarafından "Brezilya'nın Stalin"i olarak suçlandı.

1961'de Prestes ve yandaşlarının Parti tüzüğünü çiğnemeleri ve partiyi legalizme bulaştırmalarından sonra Arruda, Pomar ve Brezilyalı gerçek komünistler Prestes ve yandaşlarının reformist-revizyonist görüşleri karşısında 1962 yılı şubat ayında Sao Paulo'da olağanüstü bir konferans düzenlediler ve partiyi yeniden örgütlediler.

Eski bir komünist ve uluslararası komünist hareketin çok değerli bir militanı olan Arruda Stalin döneminde yapılan SBKP 19.Kongre'sine, AEP 7.Kongre'sine de Brezilya Komünist Partisi'nin temsilcisi olarak katıldı.

Son olarak Portekiz KP(YK) Temmuz 1979'da yapılan 3.Kongre'sine de BKP temsilcisi olarak katılan ve 1 Temmuz'daki PKP(YK) toplantısında konuşan Arruda yoldaş kısa zaman önce ilan edilen aftan yararlanarak Brezilya'ya dönmüştü.

Arruda yoldaş, BKP 1.Sekreteri Amazonas ile Brezilya'ya döndükten kısa bir zaman sonra, 25 Kasım'da kalp yetmezliğinden öldü.

İRAN: Gerici anayasa ölü doğmuştur

İran halkının özgürlük ve kurtuluş mücadelesinin önüne yeni engeller dikilmeye çalışılıyor. 2 Aralık'ta sözde halk oylamasına sunulan yeni Anayasa ile İran emekçi sınıflarının ve azınlık milliyetlerin özgürlükleri gasbediliyor. Başta revizyonist Tudeh partisi olmak üzere gerici akımlar Anayasayı destekliyor.

Humeyni önderliğindeki gerici sınıfların İran halkının özgürlük mücadelesini bastırmak üzere hazırladığı gerici Anayasa taslağı 2 Aralık'ta sözde halk oyuna sunuldu. Gerici Anayasaya karşı çıkan herkesin 'kafirlikle', 'Amerikancı' olmakla suçlandığı bir ortamda, başta İran İşçi Köylü Komünist Partisi olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçlere propaganda ve düşüncelerini açıklamanın yasaklandığı koşullar altında Humeyni gericiliği diktatörlüğünü sağlama almaya çalışıyor.

Şeriat esaslarına dayanan yeni Anayasa ile devlet yönetiminin başında din adamları olacak. Humeyni'nin sağlığı süresince devletin yönetiminde Humeyni bulunacak, ölünce de yerine ya başka bir din adamı ya da din adamlarından oluşan bir kurul geçecek. Yeni Anayasaya ile işçi sınıfı başta olmak üzere halkın tüm temel hak ve özgürlükleri gasbediliyor. İşçi sınıfının sendikal örgütlenme hakkı, grev hakkı, toplanma özgürlüğü tanınmıyor. Basın özgürlüğü, söz ve düşünce özgürlüğü kabul edilmiyor. Başta Kürt ulusu olmak üzere bütün azınlık milliyetlerin hakları ayaklar altına alınıyor.

İran'da da revizyonistler gerici egemen sınıfların yanında yer alıyor. Sovyet sosyal-emperyalizminin işbirlikçisi Tudeh partisi son yaptığı çağrılarla gerici Anayasayı desteklediğini ilan etti. Ayrıca Humeyni yönetimi ile birlikte sözde halk cephesi oluşturmaya hazır olduğunu ilan eden modern revizyonist Tudeh'e gerici yönetim tarafından merkezi yayın organını ("Mardom") legal olarak yayınlama hakkı tanındı. Humeyni gericiliğine muhalefet eden tüm burjuva demokrat yayınların dahi yasa dışı ilan edildiği koşullarda Tudeh'e verilen ödül modern revizyonistlerin kimin yanında olduğunu apaçık göstermektedir.

Başta İran İşçi Köylü Komünist Partisi olmak üzere tüm devrimci ve ilerici güçlerin reddettiği yeni Anayasa baştan itibaren ölü doğmuştur. İran emekçi sınıfları ve İran'daki ezilen uluslar silah elde savaşarak elde ettikleri özgürlükleri korumakta ve yenilerini kazanmakta kararlıdır.

İspanya Komünist Partisi / ML'nin 3. Kongresi tamamlandı

●Kongreye TDKP-İÖ Merkez Komitesi delegasyonu da katıldı

İKP/ML MK üyesi Raul Marco ve Elena Odena yoldaşlar

İSPANYA Komünist Partisi (ML)'nin 3. Kongresi, 11 Kasım'da Madrid'te tamamlandı. İspanya'daki Parti örgütlerini temsil eden 300 delegenin katıldığı bu kongre, devrimci coşku ve seferberlik içinde mücadeleci bir biçimde gerçekleşti.

Kongre, Franko'ya karşı mücadelede ve devrim mücadelesinde şehit düşen tüm yoldaşlar için saygı duruşuyla başladı. Daha sonra Elena Odena ve Raul Marco yoldaşlar yaptıkları konuşmalarda Partinin ideolojik ve siyasal planda mücadelesi ve uluslararası sorunlar üzerinde durdular.

Kongre, iç durumu tahlil ederek, Partinin işçi sınıfıyla bağları güçlendirmek için yürüttüğü çalışmayı ve Partinin, kadınları ve gençliği Partinin önderliğinde anti-faşist Cumhuriyetçi Cephede örgütlemek için yürüttüğü çalışmayı belirtti. Ayrıca Kongre, Partinin köylü hareketi içinde yaptığı çalışmaların bir değerlendirmesini de yaptı. Ve tüm emekçi kitlelere Partinin önderliğinde anti-emperyalist mücadeleye katılma çağrısında bulundu.

Uluslararası durumun tahlili de yapılarak, Partinin, Amerikan emperyalizmine, Sovyet sosyal-emperyalizmine, Çin sosyal-emperyalizmine ve diğer emperyalist devletlerin saldırgan ve savaş kışkırtıcı planlarına karşı sonuna kadar mücadele etmeye kararlı olduğu ifade edildi. Ve Partinin ideolojik mücadele alanında, Kruşçevci revizyonizmden Çin revizyonizmine kadar her türden modern revizyonizme karşı tavizsiz mücadeleyi görev olarak gördüğü belirtildi. Çin revizyonizmi, karşı-devrimci "Üç Dünya Teorisi" sözde Mao Zedung düşüncesi, Çin yöneticilerinin şoven siyaseti açık bir biçimde teşhir edildi.

Kongre, Partinin Marksist-Leninist siyasal çizgisinin tüm kitlelere iletilmesi için, Partinin Marksist-Leninist propagandasının önemi üzerinde durdu.

Ayrıca, Kongrede tartışma ve incelemeler yapıldı. Sunulan bildiriler onaylandı. Siyasal çizgi ve Partinin tüzüğü üzerine bildiri büyük bir coşkuyla karşılandı.

Çeşitli ülkelerin Marksist-Leninist Komünist Partileri ve örgütleri destek ve dayanışmalarını belirterek Kongre'ye heyetler ve kutlama mesajları göndermişlerdir. Mihael Ziçişti başkanlığındaki Arnavutluk Emek Partisi heyeti de Kongre'de hazır bulunmuştur. Kongre'ye katılan diğer parti ve örgütler şunlardır: Portekiz Komünist Partisi (Yeniden Kurulmuş), Brezilya Komünist Partisi, Almanya Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Yukarı Volta Komünist Partisi, Angola Komünist Örgütü, Kanada Komünist Partisi (Marksist-Leninist), Dahomey Komünist Partisi, Fransa İşçileri Komünist Partisi, ABD Komünist Partisi (Marksist-Leninist), İran İşçi- Köylü Komünist Partisi, Türkiye Devrimci Komünist Partisi-İnşa Örgütü.

Ayrıca Kongre'de emperyalizme, sosyal-emperyalizme ve monarşiye karşı mücadele eden İspanya halkının ortak mücadelesini savunan Bask Devrimci Partisi de Kongre'ye bir delegasyonla katılmıştır.

Kongreye katılan TDKP-İÖ MK delegasyona adına yapılan konuşmada İKP (M-L) ile TDKP-İÖ arasındaki sıkı kardeşlik bağlarının her geçen gün gelişmesi, gerçek Marksist-Leninist partiler arasında sıkılaşan ilişkilerin önemi ve 3. Enternasyonal'in şanlı mirası üzerinde Marksist-Leninist partilerin örgütlü bir birliğe doğru attıkları güçlü adımlar belirtildi. TDKP-İÖ MK adına yapılan konuşmada İspanya ve Türkiye halklarının kardeşçe dayanışması ve iki parti arasındaki yoldaşlık ilişkileri de vurgulandı.

Papa: Gericiliğin temsilcisi

Kasım ayı sonunda Papa II. Jean Paul ülkemizi ziyaret etti. Faşist baskı ve saldırıların alabildiğine yoğunlaştığı, her geçen gün onlarca insanın katledildiği ülkemizde, Papa cumhurbaşkanlarına özgü bir biçimde karşılandı. Papa'yı her türlü saldırıdan korumak amacıyla geniş güvenlik önlemleri alındı. Binlerce polis, jandarma seferber edildi. Papa'nın geçtiği caddeler trafiğe kapatıldı, meydanlar süpürüldü, halılarla döşendi.

Ama kimdir bu adam, gittiği her ülkede "tanrılara" özgü bir biçimde karşılanan ve ülkemizi tam da genel olarak Orta Doğu'da ve özellikle de İran'da devrimci dalganın yükseldiği bir zamanda ziyaret eden? Kimin çıkarlarını savunmaktadır onun temsil ettiği devlet, Vatikan?

VATİKAN: KARANLIĞIN VE ALDATMACILIĞIN MERKEZİ

Vakitan, Kardinal Gaspari'nin temsil ettiği Papalık ile Mussolini arasında 11 Şubat 1929'da yapılan bir görüşme sonucu imzalanan Laterano antlaşması gereğince kuruldu. Bu antlaşma, Vatikan devleti üstünde papalık hükümranlığını tanıyan, 1871'deki maddi gelirlerin kaybını gidermek amacıyla Papalık'a tazminat verilmesini sağlayan ve özellikle de eğitim ve evlilik kurumları konusunda İtalyan kilisesini imtiyazlı bir duruma getiren bir antlaşmadır. 27 Aralık 1947 Cumhuriyet Anayasası, İtalyan devletiyle Katolik kilisesinin ilişkilerinde Laterano antlaşmasını temel aldı.

Uluslararası gerici burjuvazi her dönemde olduğu gibi günümüzde de dini, kiliseyi insanlığın demokrasi, kardeşlik ve özgürlük duygularını sömürerek karşı-devrimin yararına kullanmak istiyor. Halkların özgürlük ve bağımsızlık için başkaldırdıkları her yerde, karanlık güçlerin ve din afyonu propagandasının merkezi Vatikan "barış" adına, halkları, onları baskı altında tutanlarla birarada yaşamaya çağırıyor. Propagandasıyla halkları devrim yolundan saptırmaya, devrim ateşini söndürmeye çalışıyor.

Geçmişte Papa XII. Pius'un Mussolini ve Franko'yu, Hitler ve Salazar'ı, SS'leri ve kuklalarını nasıl savunduğunu, faşist orduları nasıl takdis ettiklerini, Nazizmin zafere ulaşması için nasıl dua ettiklerini herkes bilir. Duçe'nin faşistleri Arnavutluk'a saldırıp, Yugoslavya'yı işgal ettiklerinde, Hitlerci sürüler Paris'i işgal edip, Ukrayna'yı ateşe verdiklerinde, Polonya'yı yakıp yıktıklarında, milyonlarca Yahudiyi katlettiklerinde ve Yunanlıları açlığa mahkum ettiklerinde, Vatikan ve piskoposlarının kılı bile kıpırdamadı. Günümüzde de Vatikan emperyalizmin ve dünya gericiliğinin başlıca destekçisi ve komünizmin amansız düşmanıdır. Amerika, Kore'de, Kamboçya'da, Vietnam'da, Laos'da vb. yıkımı ve ölümü Vatikan'ın dualarıyla gerçekleştirmiştir. Kruşçev, Papa önünde diz çökerken, diğer revizyonist ülkelerde, örneğin Polonya da, 1970, 1976 ayaklanmalarının kanla bastırılması sırasında Vatikan gerici iktidara alkış tutmuştur.

Vatikan'ın dünya çapındaki zenginliği sık sık basına konu olmuştur. Fransız "Le Monde" gazetesi, Vatikan'ın üretken olmayan sermayesinin 50-65 milyar İsviçre frankına ulaştığını, İngiliz "Economist" dergisi, Papanın dünyadaki en büyük hisse senedine sahip olduğunu yazıyor. Vatikan, müminleri aldatmak için çeşitli yollara başvuruyor. Bunlardan biri "misyonerler günüdür". Dünyanın her tarafına yayılan misyonerler sayesinde Vatikan, müminleri aldatarak inanılmaz kazançlar sağlıyor. Örneğin 1977 Ekim ayında Avrupa, Amerika ve Kanada'daki 15 bin kilisede 250 milyon dolar tutarında para toplanmıştır.

Vatikan, İtalya, ABD, İngiltere, Federal Almanya, İspanya ve başka ülkelerde "General Motor", "General Elektrik", "Shell", "Gulf Oil" "Bethelem Steel", "IBM", "TVA" gibi tekellere büyük yatırımlar yapmıştır. Başında Vatikan'ın bulunduğu Katolik kilisesi çeşitli ülkelerde büyük toprakların sahibidir. İtalya'da 482.000 hektar, Fransa'da 500.000 hektar, ABD'de 1 milyon hektar, Latin Amerika'da birkaç milyon, İspanya'da ekilebilir toprakların üçte ikisine, Federal Almanya'da 330.000 hektar toprağa sahiptir. Vatikan'ın kendine ait bir bankası vardır. Bu bankanın mevduatı 36 milyar dolara ulaşmaktadır.

PAPA: "DÜŞMANLARINIZI SEVİNİZ"

İşte Papa II. Jean Paul böyle bir kurumun temsilcisi olarak ülkemizi ziyaret etti. Papa anarşiye ve teröre karşı olduğunu açıkladı ve Türkiye'nin "demokratikliğinden ve laikliğinden" övgüyle söz etti. Türkiye egemen sınıflarının dinci kesimi sözde Papa'ya karşı çıkarken, onun uluslararası emperyalizmin işbirlikçisi olduğunu gizlemeye çalışıyorlardı. Revizyonist Aydınlık gazetesi ise Papa'ya hoş geldin diyor ve onun "Polonya halkı için bugün milliyetçiliğin bir sembolü, bir umut ışığı" (Aydınlık, 28 Kasım 1979) haline geldiğini vurguluyordu.

Papa'nın son Amerika, Polonya vb. ziyaretleri sırasında sık sık "düşmanlarınızı seviniz, şiddet kötüdür. Kinden, nefretten söz eden sesi dinlemeyiniz." biçimindeki "barış" çağrıları tam da dünya halklarının devrim mücadelesinin ateşini söndürmeye, emperyalizme ve gericiliğe hizmet etmektedir. Dünya halkları Papa'nın sahte barış çağrılarına kulak asmayacaktır.

ARNAVUTLUK HALKI ANAYURDUN KURTULUŞUNUN VE HALK DEVRİMİNİN ZAFERİNİN 35. YILINI KUTLADI

Anayurdun kurtuluşunun ve halk devriminin zaferinin 35. yıldönümü dolayısıyla Arnavutluk'un çeşitli kentlerinde gösteriler, sergiler ve toplantılar düzenlenmiştir.

26 Kasım'da Tiran kentinde "Günümüzde Arnavutluk" adlı bir sergi açılmıştır. Bu serginin açılış törenine başkentte iş ve üretim merkezlerinde çalışan emekçiler, ülkenin diğer bölgelerinden gelen davetliler, Marksist-Leninist partilerin heyetleri katılmıştır. Bu sergide, Kurtuluştan sonra 35 yıl boyunca ülkenin ekonomik ve kültürel alanda elde ettiği başarılar ve Arnavutluk ekonomisinin canlılığı yansımaktadır.

Eğitim ve Kültür Bakanlığı ve Arnavutluk Emekçi Gençlik Birliği MK Tiran'daki kültür sarayı salonlarında "Ulusal Figüratif Sanatlar" sergisini düzenlediler. Bu sergide anti-faşist Ulusal Kurtuluş savaşının şanlı dönemi ve sosyalist Arnavutluk'ta çocukların sahip olduğu mutlu yaşamı yansıtan eserler sergilendi.

ASHC'nin 35. kuruluş yıldönümü dolayısıyla bilim ve teknik, sanat alanlarında ödüller dağıtıldı. 20 Kasım günü Halk Meclisi Prezidyumu binasında işçi topluluklarına sosyalist iş kahramanı ünvanı verildi. Bu amaçla düzenlenen toplantı ve gösterilerde, Arnavutluk halkının verdiği bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini, anti-faşist ulusal kurtuluş savaşını ve sosyalist inşanın zaferlerini yansıtan konuşmalar yapıldı.

Merat kentinde de, 1944'te yapılan Anti-faşist Kadınlar Birliği'nin 1.Kongresi'nin 35. yıldönümü nedeniyle büyük bir miting düzenlendi. Arnavut kadınları, Parti ve Enver Hoca yoldaşa 35 yıl boyunca kadınlar olarak hayatlarında, tüm halkın hayatında yapılan köklü devrim yüzünden sınırsız minnetlerini belirttiler.

Ayrıca, 35. yıldönümü kutlamaları dolayısıyla Arnavutluk Sosyalist Halk Cumhuriyeti'nin Ankara'daki Büyükelçilik'inde ve İstanbul'daki Genel Konsolosluk'unda, o şehirde yaşayan Arnavutlar için "Karanlığın İçinden", "Yunanistan Kıyılarında Yaşayanlar", "Kanlı Topraklar" adlı filmler gösterildi.

29 Kasım'da Tiran'da muhteşem bir askeri geçit töreni ve emekçiler coşkulu bir gösteri yapmışlardır. Geçit töreni ve gösteri sırasında Arnavutluk halkının Parti çevresindeki çelikten birliği güçlü bir biçimde ifade edilmiştir.

Ankara'da Arnavutluk Büyükelçiliği'nde yapılan törene de çok sayıda davetlinin yanı sıra Parti Bayrağı dergisi ve Halkın Kurtuluşu gazetesi sahipleri de katılmıştır.

100. DOĞUM YILINDA
STALİN (16)
Yaşasın Marksizm-Leninizm

Stalin ve Dilbilimde Marksizm

Devrime adanmış bir yaşam 1879-1953 (15)

(57) 1945 yılı geldiğinde Sovyet orduları faşist canavarın işini bitirmek için belirleyici saldırıya hazır olmaya başlamışlardı. Kısa bir süre içinde Polonya'nın başkenti Varşova Sovyet askeri birlikleri tarafından Alman işgalinden kurtarıldı. Ocak ve şubat aylarında Polonya'nın tümü Çekoslovakya ve Doğu Prusya'nın büyük bir bölümü Sovyet ordusunun kontrolü altına girdi. Sovyetler Birliği'nin askeri başarılarının sonucu olarak Almanya'nın Avrupa'daki son müttefiki Macaristan da savaş dışı kaldı. Stalin yoldaş Kızıl Ordu'nun kış saldırılarını özetleyen 23 Şubat 1945 tarihli konuşmasında "Alman faşizmine karşı kesin zafer günleri artık yakındır" dedi.

(58) 2 Mayıs 1945'de Moskova Radyosu Başkomutan Stalin'in, Alman ordusunun Berlin grubunun da tümüyle yenildiğini ve 2 Mayıs'ta Almanya'nın başkenti Berlin'in tümüyle ele geçirildiğini bildiren günlük emrini dünyaya yaydı. Kızıl Ordu Stalin'in çağrısına uymuş ve zafer bayrağı Berlin'de göndere çekilmişti. Hitler Almanya'sının kaderi artık belli olmuştu. 8 Mayıs 1945'de Berlin'deki Alman Yüksek Komutanlığı temsilcileri Alman silahlı kuvvetlerinin koşulsuz teslim belgesini imzaladılar. 9 Mayıs, Hitler Almanyasının kesin yenilgisiyle sona eren bu büyük savaşın muzaffer sonunu ilan eden ulusal bir gün olarak, Zafer Günü ilan edildi.

(59) 24 Haziran 1945 günü Başkumandan Stalin'in emriyle savaşa katılmış bulunan, çeşitli birlikler tarafından bir Zafer Geçidi düzenlendi. Sovyet Ordusunun askeri birlikleri yendikleri Alman ordularının ve tümenlerinin bayrak ve flamalarını Kızıl Meydana getirdiler. Bu bayrak ve flamalar Sovyet halkının ayakları altına, üzerinde Stalin'in bulunduğu Lenin'in anıt mezarının önüne atıldı.

(60) Artık savaş son bulmuştu. Stalin'in de söylediği gibi "Zafer, her şeyden önce Sovyet sosyal sisteminin... Sovyet siyasal rejiminin kazandığını gösteriyordu". Savaşın ardından dünya halklarının sosyalizme inançları daha derinleşmiş ve güçlenmişti. Alman faşizminin yakıp yıktığı dünyada özellikle de Avrapa'da halklar kendi geleceklerini ellerine almak ve kendi kaderlerini kendileri çizmek için ayağa kalkmışlardı. Ellerinde Stalin'in resmi, yüreklerinde Stalin'in adı, kafalarında Stalin'in öğretileri ve dudaklarında onun şiarlarıyla ileriye doğru yürüyorlardı. Bütün dünyayı ve baştanbaşa Avrupa'yı kızıl bayraklar, sosyalizmin bayrakları sarmıştı. Halklar bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm şiarlarını daha güçlü haykırıyorlardı. Emperyalistlerin bütün oyunlarına karşın onlarca ülkenin halkı savaş sonunda sosyalizme doğru adım attılar.

Stalin 1950 yılında yazdığı "Dilbiliminde Marksizm Üzerine" başlıklı makalenin girişinde; "bir genç arkadaş grubu, dil sorunları hakkında ve özellikle dilbiliminde Marksizm üzerine ne düşündüğümü basında açıklamamı rica etti. Dilbilgini olmadığımdan arkadaşlara yeteri kadar yararlı olamayacağım. Dilbiliminde Marksizm konusuna gelince, bu konuya diğer sosyal bilimler hakkında olduğu gibi bilerek cevap verebilirim" diyordu. Gerçekten de o yetkin bir Marksist-Leninist olarak, bu konuyu açıklığa kavuşturmuş ve dil sorununa çeşitli anti-Marksist yaklaşımları mahkum ederek, onu geliştirmiştir.

O, dönemde Sovyetler Birliği'nde dili bir üst yapı kurumu olarak ele alan ve toplumsal gelişmenin çeşitli aşamalarında, dilin muhtevasının toplumun temelinin değişmesine bağlı olarak değiştiğini iddia eden bir akım belirmişti. Stalin, bu akımı eleştirerek dilin toplumsal gelişmeye (üretici güçlerin gelişmesine) uygun bir şekilde geliştiğini ve zenginleştiğini; ama onun herhangi bir sınıfın malı ya da eseri değil, tüm toplumun, toplumdaki tüm sınıfların malı olduğunu, onların tümüne hizmet ettiğini ve toplumsal devrimin gerçekleşmesine bağlı olarak, dilde de bir devrim gerçekleştirmeye çalışmanın, kitlelerden kopmaya yol açan saçma bir girişim olduğunu gösterdi. Stalin, dilin tarihi gelişme süreci içinde geçirdiği çeşitli değişiklikler -klan dillerinden boy dillerine, milliyet dillerine ve milli dillere kadar üzerinde durarak, bütün bu gelişimin şu ya da bu sınıfın egemenliğinden bağımsız olarak ve genel egemen sınıfların kendilerini "kaba" yığınlardan ayırma çabalarının sonucunda doğmuş "jargon"lara ve gerekse de zorunlu olarak mevcut olan çeşitli lehçelere rağmen, her zaman onun tüm toplumun eseri olmasına yol açan, bütün sınıflar için ortak bir haberleşme aracı olduğunu belirtti.

Stalin, durumun böyle olmasına rağmen çeşitli sosyal sınıf ve grupların dili kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya "ona kendi özel kelime hazinelerini, özel deyimlerini, özel terimlerini zorla kabul ettirmeye" çalışmalarının da doğal olduğunu, özellikle de halktan kopmuş bulunan sömürücü sınıfların bu eğilimi güçlü bir şekilde taşıdıklarını, ama bunun hiçbir zaman bir "sınıf dili" oluşması sonucunu doğurmadığını gösterdi. O, dilin bir üst yapı kuruluşu olduğu yolundaki görüşlerini kanıtlamak için kültür ile dili özdeşleştirmeye çalışanların aldatmacalarını açığa çıkardı ve her sınıfın kendi kültürü olduğu ve toplumsal gelişmenin her aşamasında toplumun kültürünün muhtevası değiştiği halde, dil açısından böyle bir şeyin olamayacağını açıklığa kavuşturdu.

Stalin, her türlü sömürü ve baskının yatağı olan kapitalist toplumda, ulusal baskının çeşitli ulusların dillerinin gelişmesini nasıl engellediği üzerinde durarak, bu koşullarda birbiriyle rekabet ve mücadele içinde olan ulusal dillerin bir kısmının diğerini asimile ederek geliştiğini, bunun başka türlü olmasının mümkün olmadığını; oysa sosyalizmin ve komünizmin dünya çapındaki zaferinden sonra ulusların eşit haklar, kardeşçe işbirliği ve birbirlerine yaklaşma, birbirleriyle kaynaşma süreci içinde onların bambaşka bir tarzda gelişeceklerini bu süreç sonunda çeşitli ulusal dillerin tek bir enternasyonal ve çeşitli dillerin en iyi öğelerini içeren yeni bir dil içinde kaynaşacaklarını gösterdi.

Stalin, bu eğilim ve onun mahkum edilmesi karşısında, dil sınıflar üstü bir nitelik taşıdığı ve çeşitli sınıflara hizmet edebildiğine göre, onun bir üretim aracı olduğu şeklindeki bir diğer aşırı ve saçma eğilime de karşı çıktı. O, dilin belirli bakımlardan üretim araçlarına benzediğini, ama, onun bir üretim aracı olması halinde gevezelerin dünyanın en zengin adamları olması gerekeceğini söyledi.

Stalin'in dilbilimine yaklaşımı onun Marksist-Leninist dünya görüşünü hayatın her alanına nasıl ustaca uyguladığının parlak bir kanıtıdır ve ülkemizde bu konuda var olan çeşitli burjuva-revizyonist eğilimler karşısında proletaryanın tavrının belirlenmesi açısından büyük önem taşır.

"Osmanlıca" adı verilen, jargonun, feodal sınıfın üst kesimlerinin (saray çevresinin) kendilerini halktan ayırma, dile kendi özel deyimlerini zorla kabul ettirmeye çalışma çabalarının bir ürünü olarak doğduğu bilinir. Bu yüzden ülkemiz tarihindeki her burjuva demokratik atılımda, bu jargona karşı mücadele edilmiştir. Bu arada özellikle, milli kurtuluş savaşı sonrasında, yanlış bir şekilde "dil devrimi" olarak adlandırılan, halkın konuştuğu dile dönüş çabaları belirtilebilir. Ancak tüm sömürücü egemen sınıflar gibi burjuva-feodal cumhuriyetin egemen sınıfları da dili kendi çıkarları doğrultusunda kullanmaya çalışmışlardır. Bu, belli başlı iki eğilimde ifadesini buldu: Birincisi "Osmanlıca"yı ve onun kalıntılarını yaşatmaya çalışmakta; ikincisi ise "dilde özleşme", "öze dönüş" gibi gerekçelere dayandırılmaya çalışılan ve Orta Asya Türklerinin konuştuğu dili yeniden canlandırmayı amaçlayan, halktan kopukluğun başka bir belirtisi yeni bir jargon yaratma çabalarında. Bu ırkçı, faşist eğilim, dünyadaki tüm dillerin Türkçeden doğduğunu iddia etmeye kadar varan "Güneş-dil teorisi"yle en uç noktasına kadar vardı. Bu teorinin ortaya atılmasının burjuva-feodal devletin hızlı bir şekilde faşistleştirildiği ve ırkçı faşist ideolojilerin ülkemizde hızla yaygınlaştırıldığı bir döneme (1930'lar) raslaması tesadüf değildir. Bugün de faşist-feodal egemen sınıflar her iki eğilimi de beslemeye ve yaşatmaya çalışıyorlar.

Bunun karşısında komünistler, her zaman halkın konuştuğu dilden, kendilerini halka en fazla yaklaştıracak dilden yanadırlar. Bu tavır, dilin gelişme sürecini göz önüne alarak, yabancı hayranlığının ya da ulusal bencilliğin ifadesi olan sapmalara, onların dili bozma, yozlaştırma çabalarına karşı mücadele etmeyi gerektirir. Nasıl ulusal pazarın kurulması ulusal dillerin oluşmasını hızlandırdıysa, bugün emperyalizm çağında oluşmuş bulunan dünya ekonomisi de ulusal dillerin birbirinden etkilenmesini çeşitli dillerin en iyi öğelerinin diğer dillerin de malı haline gelmesini hızlandırıyor. Daha önce de belirttiğimiz gibi bu olgu kapitalizm koşulları altında zıddı bir eğilimle birlikte vardır ve sınırlı bir nitelik taşır. Bu yüzden komünistler ulusal baskının bir parçası olan ezilen ulusların dilleri üzerindeki baskıya karşı çıkarken uluslar ve ulusal diller arasındaki yakınlaşmayı destekler, bundan proleter enternasyonalist amaçları doğrultusunda yararlanırlar.

YENİ BİR DİL

"... Stalin'in Dilbiliminde Marksizm Üzerine makalesi ve Stalin'in Partinin XVI. Kongresindeki konuşması tamamen değişik iki dönemi gözönüne almaktadırlar ve bunun neticesinde de değişik iki formül meydana gelmektedir.

Dillerin karışımının sözkonusu olduğu Stalin'in yazısındaki formül sosyalizmin dünya çapındaki zaferinden önceki dönemi gözönüne almaktadır, bu dönemde sömürücü sınıflar dünyadaki hakim güçtür, milli ve sömürgeci baskı yürürlükte bulunmaktadır, milli ayrılıklar ve milletlerin karşılıklı olarak birbirinden şüphelenmesi devlet çapında farklar tarafından şartlandırılmıştır, milletlerin arasında hak eşitliği daha kurulmamıştır, dillerin karışımı dillerin birinin hakim olması için verilen mücadele sırasında oluşmaktadır, milletlerin ve dillerin barış içinde beraberce işbirliği için gerekli şartlar daha mevcut değildir; gündemde olan, dillerin karşılıklı olarak işbirliği etmesi ve zenginleşmesi değil de, bazı dillerin özümlenişi ve diğerlerinin zaferidir. Anlaşılmaktadır ki, bu şartlar altında ancak zafere ulaşan dillerle yenik diller bulunabilir. Stalin, örneğin iki dilin karışımının yeni bir dilin oluşması ile son bulmadığını, fakat bir dilin zaferi ve diğerinin yenilgisi ile neticelendiğini formülünde belirttiğinde, özellikle bu şartları gözönünde bulundurmaktadır.

Stalin'in XVI. Parti Kongresindeki konuşmasından aktarılan öteki formülüne gelince, dillerin bir tek ortak dil halinde birleşmesinin sözkonusu edildiği bu formül başka bir dönemi gözönüne getirmektedir, bu dönem sosyalizmin dünya çapında zaferinden sonraki dönemdir, artık dünya emperyalizmi var olmayacaktır, sömürücü sınıflar devrilmiş bulunacaktır, milli ve sömürgeci baskı tasfiye edilmiş olacaktır, milli ayrılık ve milletlerin karşılıklı olarak birbirinden şüphelenmesi yerine milletlerin yakınlaşması ve karşılıklı olarak birbirlerine güvenmesi yer alacaktır, milletlerin hak eşitliği gelişmenin için de gerçekleşecektir; o zaman milletlerin arasındaki işbirliği örgütlü bir şekilde gerçekleşecek ve milli diller kendi işbirlikleri sırasında tam bir özgürlük içinde karşılıklı olarak birbirini zenginleştirmek olanaklarına sahip olacaklardır. Anlaşılır ki, bu şartlar altında bazı dillere baskı yapılması ve onların yenilgisi diğerlerinin de zaferi sözkonusu olamayacaktır. Artık karşımızda birinin yenik çıkacağı ve diğerinin mücadelede zafere ulaşacağı iki dil bulunmayacaktır; fakat milletlerin uzun bir ekonomik, politik ve kültürel işbirliği sonucunda, karşı karşıya bulunan yüzlerce milli dil arasından önce en zenginleşmiş tek bölgesel diller ayrılacaktır, sonra da bölgesel diller bir tek enternasyonal dil halinde birleşecektir, şüphe yoktur ki, bu dil tabiatıyla ne Almanca, ne Rusça, ne İngilizce olacak, fakat bölgesel ve milli dillerin en iyi unsurlarını içeren yeni bir dil olacaktır."

(Stalin, Son Yazılar s. 59-60)

TKP jargonu ve aydınlar

1970'lerde, sahte TKP'nin Türkiye'de zuhur etmesiyle birlikte, birtakım yabancı hayranı yarı-aydınları da etkisi altına alan yeni bir jargonun dilimize musallat olduğu görüldü. Bu jargonun bellibaşlı özelliği Türkiye toprağına 40 yıldan fazla bir zamandır ayak basmamış ve "TKP'nin Sesi"nde yayınlanan sözlü röportajlardan anlaşıldığı kadarıyla Türkçeyi bile ancak "Rus şivesi"yle konuşabilen İ.Bilen tarafından 1930'ların ırkçı-faşist "Öztürkçeci" akımının ortaya attığı birtakım uyduruk kelimelerle, Rusçadan aşırılmış birtakım kelimelerin biraraya getirilmesiyle oluşturulmuş bulunması.

Bunda şaşacak bir şey yok; çünkü İ.Bilen 1930'larda Türkiye'den ayrılmıştır ve o zamandan beri Sovyetler Birliği'nde "ardçıl" "konspirasyon" yapmakta ve "savaşım" vermektedir.

Bu jargonda Rusça kelimelerin neden yer aldığını anlamak kolay; "Öztürkçe" kelimelerin kaynağı ise Türk Dil Kurumu'nun 1930'larda yayınladığı ve İ.Bilen'in Sovyetler Birliği'ne giderken Türkçeyi unutmamak için yanına aldığı bir sözlük olsa gerek. Adamın o zamandan beri Türkiye ile ilgisi olmadığı için bu uyduruk kelimelerin iflas ettiğini ve Türkiye'de bunların kimsenin aklına bile gelmediğini bilmemesi doğal; ama ya, bu jargonun üzerine mal bulmuş mağribi gibi atlayan ve onu dilimizin başına bela etmeye çalışan birtakım aydınlarımıza ne demeli? Bu durum onların da nasıl uyduruk aydınlar olduğunu göstermiyor mu? Sözde dilimizin arılığı konusunda o kadar titiz olan bu aydınların, ülkemizde Kürt ulusunun kendi dilini konuşma hakkının karşısına çıkarılan onca engel ve bu dilin özümlenmesi karşısında bu kadar sessiz kalabilmeleri de söylediklerimizi doğrulamıyor mu?

Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının "kendi dillerini" konuşan, kendi davalarını savunan, cesur, inançlı, devrimci ve demokrat aydınlara ihtiyacı var; böylelerine değil...

ZİNCİRLERİMİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK HİÇ BİR ŞEYİMİZ YOKTUR

İSTANBUL İETT İŞÇİLERİ BASKILARA VE SIKIYÖNETİME KARŞI DİRENDİ

Aydınlıkçı hainler ve İETT direnişi

IETT işçilerinin haklı direnişi karşısında TİKP-Aydınlık revizyonistleri her zaman olduğu gibi patronun ve sıkıyönetimin yanında yer alarak işçilere ve proleter devrimcilere karşı- devrimun ağzından azgınca saldırdılar. Aydınlıkçı hainler direnişin amacını ve işçilerin taleplerini çarpıtarak, işçilerin mücadelesinin '"TKP'li bir daire başkanının görevden alınmasını protesto etmek için olduğunu ve İGD'lilerin önderliğinde gerçekleştiği" yalanını yaymaya ve proleter devrimcileri TKP'nin takipçisi olarak göstermeye çalıştılar.

Gerçekte ise İGD çetesi tıpkı kendileri gibi, ama daha değişik yöntemlerle direnişi sınırlamaya,yozlaştırmaya ve hatta kırmaya çalıştılar. İGD'li hainler yalnızca bu yolda çaba göstermekle kalmayıp, bir ölçüde başarılı da oldular.

Aydınlık çetesinin işçilerin talepleri konusundaki iddiaları da tümüyle yalan ve sahtekarlıktan ibarettir. Direnişin başında işçilerin kaleme alıp dağıttığı 21 maddelik bildiride tek bir sözcükle bile "TKP'li daire başkanından söz edilmemekte, tersine işçilerin en temel ihtiyaçları sıralanmaktadır. 21 maddelik bildiri, toplusözleşmenin tümüyle uygulanması, iş sağlığına uygun koşulların yaratılması,iş kazalarını önleyecek tedbirlerin alınması, bayram günlerinde izin verilmesi, eski taşıtların seferden kaldırılması gibi haklı taleplerden söz etmektedir.

Aydınlık çetesi İETT emekçilerinin direnişi karşısında bir kez daha işçi düşmanı, patron yanlısı yüzünü göstermiştir. Uzanamadığı ciğere mundar diyen kedi gibi direnişin hedeflerini çarpıtmaya, mücadeleye önderlik etmeye çalışan devrimcileri karalamaya çalışmıştır.Ancak bütün ihanet çetelerinin olduğu gibi Aydınlık revizyonistlerinin çabaları da boşunadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere Türkiye halkının mücadele seli ihanet çetelerinin bütün engellerini aşarak ilerlemektedir.

Orsan Export işçileri sendika ağalarının toplusözleşmesini yırttı

Ağır iş koşulları altında çalışan Orsan Export işçileri bütün baskı ve engellere karşın sendika ağalarının patronla gizlice yaptıkları toplusözleşmeyi yırtarak, yeni bazı talepleri patrona kabul ettirdiler. Proleter devrimcilerin önderliğinde 14 Kasım günü yapılan toplantıdan sonra işçiler 15 Kasım günü direniş kararı aldı.

Toplantıda direnişi yönetecek ve patronla görüşmeleri sürdürecek dört kişilik bir direniş komitesi de seçildi.Bütün işçiler ortak olarak taleplerini tespit ettiler.İşçilerin istekleri arasında ücretlere % 50 oranında zam yapılması,işten çıkarılan işçilerin geri alınması,yakacak parası verilmesi, altı maaş ikramiye verilmesi,işçi ve çıraklar üzerindeki baskıların kaldırılması gibi talepler vardı.

Bu istekler bütün servislere duyurularak işçilere direniş kararı alındığı açıklandı.İşbaşı düdüğü öttüğünde bütün işçiler işbaşı yapmayı reddettiler. Ustabaşı dışında tüm işçiler direnişi coşkuyla karşıladı. Ustabaşı "böyle şey olur mu? Toplusözleşme bittikten sonra bunlar istenmez." dedi. İşçiler hep bir ağızdan "toplusözleşmeye ek yaptıracağız.Sendika ağalarının ihanetlerini engelleyeceğiz" diye haykırdılar.

İşçilerin direnişi karşısında korkuya kapılan patronlar işçilerle yemekhanede görüşmek istediler. İşçiler hep bir ağızdan "patronlar ne konuşacaksa buraya gelsin konuşsun" diye cevapladılar.Patron işçilere imalat müdürünü göndererek işçileri polis ve sıkıyönetimle korkutmak istedi. İşçiler bu patron uşağını da kovdular ve talepleri gerçekleşmeden işbaşı yapmayacaklarını belirttiler.Patronlar hemen sıkıyönetime başvurarak direnişi bu yolla kırmak istediler.

Daha sonra işyerine gelen yetkili sendikanın başkanı patronun ve sıkıyönetim yetkililerinin söylediklerini tekrarlayarak işçileri tehdit etti. Ağaç-İş sendikası başkanına gereken cevabı veren işçiler taleplerinde ısrarlı olduklarını belirterek sendika başkanı Kemal Sarısoy'u kovdular.

Çubuk Kaymakamı da işini gücünü bırakarak direnişi kırmak için fabrikaya geldi.İşçileri mahkemeyle,sıkıyönetimle korkutmaya çalıştı.Ancak işçiler haklı taleplerinde direndiler ve isteklerinin bir kısmını patronlara kabul ettirdiler.

Kanada

18 Kasım 1979'da,hükümetin grev hakkını gasbetmeye yönelik bir yasa çıkarmasını protesto etmek için Quebec'te 60.000 işçi greve gitti. Bu grev Quebec'teki 171 hastane ve sağlık kurumunu etkiliyor.

16 Kasım 1979'da Saskatchewan'da 14.000 devlet memuru, ücretlerinin artırılması için sınırsız greve gittiler. Bu grev çeşitli işyerlerindeki işçiler ve memurlar tarafından da destekleniyor. Grevciler, haklarını alana dek grevi sürdürmeye kararlı olduklarını belirtiyorlar.

Şili

Şili'nin baskenti Santiago'da bulunan bir araba yedek parçası fabrikası işçileri iki haftadır grevlerini sürdürüyorlar. Grevciler bir yandan azgın kapitalist sömürüyü teshir ederken diğer yandan ücretlerinin artırılmasını da istemişlerdir. Şili'deki faşist diktatörlüğe rağmen Şilili binlerce emekçi de grevci işçilerle olan dayanışmalarını belirtmişlerdir.

İETT memurları işçilerle omuz omuzaydı

29-30 Kasım günlerinde İETT işçilerinin direnişi bu işyerinde çalışan memurlar tarafından da aktif olarak desteklendi.İETT işçilerinin başlattığı direnişe omuz vermek amacıyla başta bin kişinin çalıştığı Altıntepe işyerindeki memurlar olmak üzere birçok yerde emekçiler işi bırakma ve yavaşlama eylemleri gerçekleştirdiler. Altıntepe'deki işi bırakma ve iş yavaşlatma eylemleri Halkın Kurtuluşu ve Devrimci Yol taraftarı emekçilerin ortak mücadelesiyle gerçekleştirildi.Bu arada Halkın Kurtuluşu taraftarı memur ve işçiler ortak imzalı bir bildiri dağıttılar.

29-30 Kasım eylemi İETT memurlarının uzun süredir yükselen mücadelelerinin yeni bir adımıydı.Proleter devrimciler bu eylemleri genel greve hazırlanmanın bir parçası olarak ele aldılar ve işçi ve memurların mücadelesini yeni ve daha yüksek bir düzeye sıçratmanın gerekliliğini gözönüne alarak mücadele ettiler.

9 bin İETT işçisi 29-30 Kasım günleri çeşitli talepleri doğrultusunda direnişe geçerek tüm İstanbul'da hayatı felce uğrattılar.Yol işçileri, ötelye işçileri, hareket işçileri direnişe kitlesel olarak katıldılar.

Toplusözleşme maddelerinin uygulanması, kumbaralı sistemden dolayı emekçilere yapılan baskıların kaldırılması,iş emniyeti ve can güvenliğinin sağlanması,yemeklerin düzeltilmesi yasal bayram günlerinde çalışma zorunluluğunun kaldırılması vb. içeren 21 maddelik talepler temelinde direnişe geçtiler. Direniş 29 Kasım Perşembe sabahı 0.4'de başladı. Kapılar kilitlendi ve işçiler iki günlük direniş süresince işyerinden ayrılmadılar.

Faşist idarecilerin ve sendika ağalarının baskısı sonucu ilk gün 40 otobüs sefere çıkmışken ikinci gün bu sayı 21'e düştü. Bu duruma iki burjuva sendikası arasındaki rekabet kaynaklık etti. Buna rağmen tüm İstanbul'da İETT şoförlerinin direnişe katılma oranı % 99'a ulaştı.

İşçiler 21 maddelik talepler doğrultusunda direnişe geçerken revizyonist ve sözde demokrat basın sıkıyönetimin ve CHP'li Belediye Başkanının ağzıyla direnişin nedenini TKP taraftarı olan Taşıtlar Dairesi Başkanının görevden alınması olarak göstermek istediler. Ama işçiler yaptıkları toplantıda "o, işçi önderi değil, bir işverendir" diyerek direnişlerinin gerçek nedenlerini ortaya koydular.

Sendika ağaları önleyemedikleri direnişe sahip çıkar göründüler. Fakat yüzleri daha sonra açığa çıktı.Kuşa çevirdikleri talepler temelinde işverenle anlaştılar, protokolü işçilerden sakladılar. İşçilerin protokolu okuyun diye sıkıştırması üzerine sendika ağası kürsüyü bırakıp sıkıyönetimden gelen Albayla kucaklaştı. İşçiler gözaltına alınan işçiler bırakılmadan direnişin bitirilmesine karşı çıktılar.Daha önce Topkapı'dan alınan 300 işçi serbest bırakılmış, fakat Şişli'den alınan 15 işçi gözaltında tutuluyordu.İşçilerin sıkıştırması üzerine sendika ağası,Şube Başkanı Fikret Bulut "ben albayımdan söz aldım, bırakılacaklar" diyerek işçi düşmanı niteliğini ortaya koydu.

Proleter devrimci işçiler sendika ağalarının tavrını ve direnişin geleceğini tartışmak için bir toplantı düzenlediler. Topluntıda protokolün maddeleri ele alınarak eleştirildi. Proleter devrimciler gözaltına alınan işçiler serbest bırakılıncaya kadar direnişin sürdürülmesi gerektiğini vurguladılar.Dev Yol ve Dev Solcular ise tabandan gelen direniş isteğine karşı çıktılar. Toplantı salonlarında önceleri keskin nutuklar atmalarına karşın daha direnişin ikinci günü kapıları sıkıyönetime açarak uzlaşmacı tavırlarını sergilediler.
gilediler.Askerlerin olduğu yerlerde seslerini çıkaramadılar,teslimiyetçiliği geliştirdiler. İşçiler tüm engellemelere karşın cumartesi günü işletme şefliğini işgal ederek mücadele azimlerini ortaya koydular.

Proleter devrimciler baştan beri direnişin önünde yer aldılar. Kendiliğinden başlayan direnişi yaygınlaştırmaya, memurları direnişi desteklemek için harekete geçirmeye çalıştılar. Yurtsever devrimci memurlar, Dev Yol'la ittifak yaparak Altıntepe'de iki gün iş bırakılmasını sağladılar.Bazı servislerde iş yavaşlattılar. Topkapı ve Levent'te iş bıraktılar, Kadıköy'de ise, yemek boykotu yaptılar. Ayrıca, bildiriler dağıttılar. Proleter devrimciler mücadele içerisinde tüm çalışanların genel grevinin propagandasını yaparak çeşitli taleplerin elde edilmesi ve faşist saldırıların püskürtülmesi için genel grevin hazırlanması gerektiğini vurguladılar.

Dev Yolcuların hazırladığı bildiri Dev Sol ve revizyonistler tarafından engellendi. Proleter devrimcilerin ittifak önerisini kabul etmeyen Dev Yolcular bildiri dağıtmaktan vazgeçtiler.

İşçilerin mücadele azmi ve potansiyeli revizyonistler, reformistler maceracılar ve sıkıyönetim tarafından kırılmaya çalışılmasına rağmen işçiler,mücadeleyi iki gün sürdürdüler.DSM'li işçilerin mücadele içindeki aktif ve militan tavırları DSM'nin gelişmesi ve örgütlenmesi açısından olumlu bir etki yaratırken burjuva sendikalarına karşı tek alternatifin sınıf sendikaları olduğu daha da netleşerek ortaya çıktı.

Propaganda ve örgütlenme çalışmasının yapılmaması ve işçilerin biriken potansiyelinin bir anda açığa vurmasıyla ortaya çıkan direniş aynı zamanda bazı olumsuzluklar da taşıyordu.Örgütlülüğün zayıflığı ve propaganda yoksunluğu nedeniyle özellikle burjuva basın,halkı paravan ederek,İstanbul halkının yollarda perişan olduğu yolunda propaganda yaparak kamuoyu oluşturmaya çalıştı.Oysa 9000 İETT işçisi tarafından yürütülen bu direniş aynı zamanda bozuk arabaların,seferden kaldırılması talebini de içeriyordu ve bu talep bizzat işçilerin dediği gibi aynı zamanda İstanbul halkının can güvenliği sorunuydu.

Sınıf bilinçli devrimci işçiler şunu iyi biliyorlar ki, her eylemde olduğu gibi olumlu ve olumsuz yanları iyice değerlendirip gelecekteki eylemler için temel olarak kullanacaklar. Onlar,bu direnişin kendiliğindenciliğini iki günlük direniş sırasında mümkün olduğunca örgütlülüğe dönüştürmeye çalışırken, olumsuzlukları da tekrarlanmamak için mücadele deneylerini gözönünde tutacaklar, İstanbul İETT işçilerinin bu direnişini,DSM hareketini geliştirmenin ve genel grevin dayanaklarından biri yapmaya çalışacaklar.

Generallerin tehditi mücadeleyi engelleyemez

Son günlerde işçi sınıfını tehdit eden bildiriler sıkıyönetim paşaları tarafından peş peşe yayınlanıyor. İstanbul ve Ankara Sıkıyönetim Komutanları yayınladıkları tehdit dolu bildirilerle işçi direnişlerinin sıkıyönetim kapsamına alındığını açıkladılar. Faşist generaller bugüne kadar sürdürdükleri demagojik propagandaya da artık gerek görmüyorlar.İşçi sınıfına yöneltilmiş süngülerin ucuna takılan "demokratik sıkıyönetim" yaygarasının emekçi kitleleri aldatamadığını gören faşist diktatörlüğün sıkıyönetim paşaları halk düşmanı yüzlerini açık açık göstermekten çekinmiyorlar. Yayınlanan bildirilerde işçilerin hak alma mücadelelerinin "kamu düzenini bozduğu"nu iddia eden sıkıyönetim paşaları,işçilerin kölelik düzenine karşı yürüttüğü mücadeleleri kastederek işçilerin verdiği "zararları" sayıp dökmektedirler. Generaller bildirilerinde bugüne kadar işçi direnişlerine karışmadıkları yollu demagojik propagandalarını tekrarladıktan sonra şöyle diyorlar:

"Sıkıyönetim ilanından beri işçi işveren ilişkilerinin dışında kalmaya,kamu hizmetlerinin güven içinde yürütülmesine özen göstermiş komutanlıkça,

A) Genel güvenliği ve kamu düzenini bozucu, B) Çalışma özgürlüğünü ortadan kaldırıcı, C) Milli serveti tahrip edici eylemler ile fiili işgaller sıkıyönetim faaliyeti kapsamına alınmış olup, ..."

Ankara ve İstanbul Sıkıyönetim Komutanları bugüne kadar işçi işveren ilişkilerine karışmadıkları yalanını söylemekten kaçınmıyorlar. Generaller elbette biz işverenlerin yani patronların hizmetinde işçilere saldırdık diyecek kadar beyinsiz değildirler. Ama işçi sınıfı, bütün halk düşmanlarının "demokratik" diye yutturmaya çalıştıkları sıkıyönetimin nasıl sınırsız ve vahşi bir faşist uygulama olduğunu yaşayarak öğrendi.Gördü ve kavradı. Faşist generallerin yalan ve demagojilerine inanmayacak kadar da deney kazandı.

Sıkıyönetim ilan edilir edilmez, sıkıyönetim paşaları bildiriler yayınlayarak her türlü gösteri, direniş ve eylemin yasaklandığını ilan ettiler. Grevleri yasakladılar. Burjuvazinin sömürü ve soygununa karşı mücadele eden,daha iyi bir yaşam için biraraya gelen,patronlara karşı grev ve direnişlere geçen işçiler karşılarında sıkıyönetim süngüsünü,üzerlerine sürülmüş sıkıyönetim birliklerini gördüler. İstanbul'da Kale Kilit işçileri sıkıyönetimin saldırısına uğradı. İşçiler gözaltına alındı. Fabrika patronu bu uşaklığından dolayı sıkıyönetim komutanına teşekkürlerini bildirdi ve bunu tüm işçiler biliyor. Çerkezköy Profilo, Coca-Cola, Cevizli Tekel, Mensucat Santral Fabrikalarının işçileri sıkıyönetim birliklerinin saldırılarına uğradılar.Polis ve jandarma işçilere ateş açtı. Yüzlerce işçi gözaltına alındı.Onlarca işçiye işkence edildi ve tutuklandı.Ankara Belediyesi işçileri, siteler'de genç işçiler, çeşitli bakanlıkların işçileri,sağlık emekçileri sıkıyönetim paşalarının komutasındaki birliklerin saldırılarına uğradı. Adana'da BOSSA, Mensa, Çukobirlik, Ceytaş işçileri birçok kez sıkıyönetimin silahlı saldırısına uğradılar.Bu örnekler oldukça çoğaltılabilir. Bütün sıkıyönetim bölgelerinde işçi ve emekçilerin her türlü kıpırdanışı sıkıyönetim saldırısı ile karşılaştı.

Sıkıyönetim komutanları bütün bunlara karşın "işçi işveren ilişkilerine karışmadıkları" yollu demagojilerine işçileri inandıracaklarını sanıyorlarsa doğrusu oldukça yanılıyorlar.Ve faşist generallerin yeni tehditleri eski tehditlerinin devamından başka bir şey değildir.Son bildiriler sadece generallerin işçi sınıfına karşı saldırılarını artırmaya hazırlandıklarının bir işaretidir. Öyle anlaşılıyor ki sıkıyönetim paşalarının komutasında tam teçhizat işçi sınıfına karşı saldırıya geçilerek saldırıların dozu artırılacaktır. Tehditler bunun içindir.

Ancak hiçbir tehdit ve saldırı işçi sınıfını gericiliğe karşı mücadeleden alıkoyamaz. İşçi sınıfımız tüm emekçi kitlelerle birlikte sıkıyönetimli faşist saldırıları boşa çıkaracaktır.Proleter devrimci önderlik altında ülke çapındaki tüm çalışanların genel grevi ile birleşecek olan örgütlü ve aktif mücadele karşısında tüm tehditler boşa çıkmaya mahkumdur.

KİME KARŞI BİRLİK ?

Teksif ve Tekstil sendikalarının işçi düşmanı sendika ağaları son günlerde birbirlerine birlik çağrıları yapıyorlar.Tekstil'den sonra Teksif ağası Şevket Yılmaz da "bu hükümetin demokrasinin son umudu olduğunu" belirterek birlik çağrısında bulunuyor. Sendika ağaları işçilerin kasa ve kol birliği yapmaları gerektiğini söylüyorlar.Onlar işçileri sahte demagojilerle aldatmaya ve kendi işçi düşmanı yüzlerini gizlemeye çalışarak,sözde işçi haklarını savunmak için birlik çağrıları yapıyorlar. Daha doğrusu onlar, tekellere yapacakları hizmetlerde aralarında işbirliğini koordine etme çalışmalarına işçileri ortak yapmak istemektedirler ve bunları yaparken işçi düşmanı yüzlerini mümkün olduğu kadar saklı tutmaya çalışıyorlar.

Sendika ağalarının kime karşı birlik yapmak istedikleri sorusunun tek cevabı; onların işçi sınıfına, işçi sınıfının sömürü düzenine yönelik mücadelesine karşı birleşmek istedikleridir.Sendika ağaları tekellere, gericiliğe karşı birlik çağrısı yapmıyorlar.Bu yöndeki sahte sözleri işçileri aldatmayı amaçlamaktadır. İşçi sınıfı bugüne kadar sendika ağalarının nemenem işçi düşmanı olduklarını,işçilerin patronlara karşı mücadelesinin sendika ağaları tarafından nasıl pasifize edilip engellenmeye çalışıldığını sayısız örneğiyle gördüler.Sendika ağaları işçilerin mücadelesini yükseltmek için değil, işçilerin mücadelesini engellemek için birleşmek istiyorlar.Mücadele selinin önüne çamurdan barikatlar oluşturmak için birleşmek istiyorlar.İşçi sınıfına karşı birlik yapmak istiyorlar.Onlar bugüne kadar ayrı ayrı yerlerde durarak burjuvaziye yaptıkları hizmetleri şimdi biraraya gelerek daha iyi yapmak istemektedirler.

Ama işçilerin sendika ağalarının birliğine ihtiyaçları yoktur. İşçiler sendika ağalarının birlik çağrılarının kendi mücadelelerini engellemeye yönelik olduğunu biliyorlar. İşçi sınıfının ihtiyaç duyduğu ve yapması gerektiği,her türden sendika ağalığına karşı, gericiliğin saldırı ve baskılarına karşı sınıf sendikalarında biraraya gelmek,DSM'ler de birleşmektir. İşçiler her türlü gerici barikatı aşarak kendi haklarının tek ve gerçek savunucusu olan proleter devrimci hareket önderliğindeki DSM'lerde birleşmeli,sendika ağalarının oyununu bozmalıdırlar.

Dersim – SIKIYÖNETİMİN SALDIRI VE İŞKENCELERİ SÜRÜYOR

Sıkıyönetim tüm yurtta olduğu gibi, Dersim'de de köy baskınlarını aralıksız sürdürmekte, yoksul köylüler üzerinde baskı ve terörünü yoğunlaştırmaya çalışmaktadır. Bu durum son günlerde daha çok görülür oldu.

3 Kasım günü, sıkıyönetim kuvvetleri Dersim'in Körkes köyünü bastılar. Köyde panik yaratarak, köylülere gözdağı vermeye çalıştılar. Duvarlara yazılan yazıları zorla, tehditle köylülere sildirtmeye çalıştılar. Köylüler yazıları silmeyince, kendileri silmek zorunda kaldılar.

Evinin duvarına yazı yazılmış diye, bir köylüyü ve yolda giderlerken kendilerine raslayan iki devrimciyi hiçbir gerekçe göstermeden alıp götürdüler.

Sıkıyönetimin bu alçak saldırıları protesto edildi. Proleter devrimciler konuşmalarla bu duruma ilişkin astıkları duvar gazeteleriyle saldırıyı teşhir ettiler. Yapılan toplantılarda, bütün köylüler konuşarak, faşist diktatörlüğe ve onun sıkıyönetimine karşı kin ve nefretlerini dile getirdiler.

Sıkıyönetim birlikleri iki gün sonra köye yeniden baskın düzenlediler. Gece köyü çember içine aldılar. "Arama yapıyoruz" diye bütün evlerin altını üstüne getirdiler. "Silah saklanıyor" bahanesiyle köylülerin yataklarını ve yağ dolu tenekelerini süngülerle delik deşik ettiler. Daha sonra, evlerinde yatmakta olan 10 devrimciyi yataklarından kaldırarak, hiçbir gerekçe göstermeden alıp götürdüler. Köylüler "bunları niye götürüyorsunuz? Bunların suçu ne? diye sorduklarında, köylülerin üstüne yürüyerek "istiyorsanız sizide götürelim." diye tehdit savurdular. Köy muhtarını evinden alarak "görevini yapmıyor. Köyde yazı yazanları, duvar gazetesi asanları bize bildirmiyor." gerekçeleriyle tutukladılar. Bir köylüyü de duvarına asılan gazeteyi kimlerin astığını söylemediği için alıp götürdüler.

Köylü kadınlar, duruma müdahale etmek için, askeri cemseleri taşladılar. Fakat bütün çabalara rağmen sıkıyönetim köy muhtarını ve 11 devrimciyi alıp götürdü.

Sıkıyönetim, bu saldırılarıyla bir kez daha ne denli halk düşmanı, faşist bir kurum olduğunu gösterdi. Bugün Körkeste olduğu gibi muhbirliği kabul etmeyen muhtarlar üzerinde baskı uyguluyor, tutukluyorlar.

Dersim'in yoksul köylüleri sıkıyönetimin bu baskı ve zulmüne karşı sessiz kalmadılar, karşı koydular, mücadele ettiler.

Proleter devrimciler, yoksul köylülerin bu mücadelesine önderlik ettiler. Sıkıyönetimin baskı ve terörünü teşhir eden propaganda ve ajitasyon faaliyetlerini yoğun bir şekilde sürdürdüler.

Sıkıyönetimin saldırılarını protesto etmek için 2 Kasım'da Çantur köyünde bir açık hava toplantısı yapıldı. Toplantıya, yoksul köylülerden, emekçi kadınlardan ve gençlerden 200'ün üzerinde kitle katıldı. Bir arkadaş, sıkıyönetimin baskı ve terörünü, hakim sınıfların devreye sokmaya çalıştıkları yeni ekonomik ve siyasi baskıları, Kürt halkı üzerindeki milli zulmü teşhir eden ve köylüleri işçi sınıfının önderlik edip yükselteceği GENEL GREV eylemini desteklemeye çağıran bir konuşma yaptı.

Toplantı süresince kitle, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük", "Sıkıyönetim Derhal Kaldırılsın", "Yıkılsın Ağalık, Topraklar Köylünün", "Kürdistan'da Milli Zulme Son" "Faşizme Ölüm, Halka Hürriyet", "Yaşasın TDKP" sloganlarını coşkuyla haykırdılar.

TDYDG'den bir arkadaş sıkıyönetimin gençliğe yönelik saldırılarını protesto eden bir konuşma yaptı.

Devrim andının içilmesinden sonra toplantı sona erdi.

Sıkıyönetimin baskı ve zulmü yoksul köylülerin mücadelesini engelleyemeyecektir.

DERSİM'DE YENİ BİR İŞKENCE MERKEZİ KURULDU:

Faşist diktatörlüğün sıkıyönetimli saldırıları çok yönlü bir biçimde artarak devam ederken, egemen sınıflar, onların işkenceci uşakları yeni işkence merkezleri oluşturmakta ve teşhir olmuş, halkın gözünde açığa çıkmış işkence merkezlerinin "itibarını sarsmamak" için hazırlıklarını sürdürmektedirler.

Dersim'de onlarca devrimciyi daha önce Elazığ'daki 1800 Evler işkencehanesine götürüp günlerce işkence eden sıkıyönetimin omuzu kalabalık paşaları, bu kanlı hücreler de proleter devrimcilerin boyun eğmez onurlu tavırları ile karşılaşmaları ve bu işkence merkezinin açığa çıkması ile halkın büyük nefretinin uyanması üzerine son günlerde yeni bir yöntem buldular. Artık Dersim'de yakalanan proleter devrimci ve devrimci demokratlar jandarma komando birliğinde işkenceye çekiliyor.

Son günlerde birçok devrimci işgal altında bulunan Öğretmen Lisesinde günlerce tutulduktan sonra Jandarma Komando Birliği'nde işkenceye çekildi. MİT ve Kontr-gerillanın işkence uzmanları burada görevlerini icra ediyorlar. Komiser Ali adlı polis bu işkencelerde faal rol oynamaktadır. Bu kişi azılı bir halk düşmanıdır. Devrimci ve emekçi kanı içmekten zevk alan bu kanlı katil, bir gün mutlaka halkın şamarını yiyecektir. Halk düşmanlarına, işkenceci katillere karşı bütün emekçilerin mücadele kini büyümekte, işkenceler devrimcileri yıldıramamaktadır. Yıldıramayacaktır. Bütün halk düşmanları hesap vermekten kurtulamayacaktır.

Apocular faşist diktatörlüğe hizmet sunmaya devam ediyor

Dün Dersim'de faşist diktatörlüğün polisi ve jandarmasıyla birlikte halka, öğrenci gençliğe karşı saldırılar düzenleyen, proleter devrimci ve devrimci demokratları kurşunlayan, proleter devrimcileri katleden Apocu faşistler bugün de sıkıyönetim birliklerinin saflarında yerini aldılar. Dün "sömürgecilerin asimilasyon yuvası" diyerek saldırdıkları, kapatılması için her türlü provokasyon düzenledikleri okullarda bugün Apocular provokasyonlarını başka biçimlerde sürdürüyorlar. Sıkıyönetim birliklerinin saldırılarını protesto etmek için öğrenci gençliğin proleter devrimci hareket önderliğinde yükselttiği mücadeleyi sabote etmek için, ama yalnızca bu alçak amaç için Apocular tarafından okullar sevilen yerler oldular.

Bilindiği gibi Dersim her zaman için egemen sınıflar için başı ezilmesi gerekenlerin yaşadığı bir yer olarak ilan edildi. Türkeşler, Demireller, Perinçekler gibi faşist siyasi hareketlerin elebaşıları her zaman Dersim'de devleti göreve çağırdılar. Türkeş Dersim'de sıkıyönetim ilan edilmesi için yırtınıp durdu. Perinçek "Devlet yok mu?, Devleti göreve çağırıyoruz" diyerek omuzu kalabalık generallere çağrıda bulundu. Hepsi de halk hareketinin ezilmesi için çığlık atıyorlardı. Ama yine hemen hepsi bizzat kendilerinin de çok iyi bildiği ve egemen sınıflar tarafından kurulmuş ve yönetilmekte olan Apocu provokatörleri gerekçe gösteriyorlardı. Ve Apocular, egemen sınıflara Dersim'de sıkıyönetim ilan edilmesi için büyük hizmetler sundular. Proleter devrimcileri hain pusularda katlettiler. Emekçilerin evlerini yağmaladılar. Halıdan, televizyona, tavuktan, ayakkabıya kadar akla gelebilecek her türlü eşyayı evlerden çaldılar. Okullarda sürekli saldırılar düzenlediler. Okuyanları "ulusal hain" ilan ederek kurşun yağmuruna tuttular. Ve onlar bütün bu saldırılarını polisin gözü önünde düzenliyorlardı. Birçok saldırının talimatları MİT'çi Apocu faşist elebaşılar polislerle birlikte veriyorlardı.

Apocular bugün ne yapıyorlar? Elbette farklı bir şey yaptıkları yok. Yine devrimcilere saldırılar düzenliyor, pusular kuruyor, faşist diktatörlüğe hizmet sunuyorlar. Ama onların bugün dünden farklı olarak yaptıkları bir şey var. Apocular daha önce okulları "sömürgecilerin asimilasyon yuvaları" olarak görüyor vb "bu okullar bir an evvel kapatılmalıdır. Biz bu asimilasyon yuvalarının kapatılması için çalışacağız" diyorlardı. Dersim'deki okullarda okuyan öğrenciler, bir yandan faşist diktatörlüğün okullarına yönelen saldırılarını püskürtmek için mücadele ederken, diğer yandan da Apocu provokatör çetenin saldırı ve provokasyonlarıyla okulların kapatılmasını sağlama çabalarını boşa çıkarmaya çalışıyordu.

Bugün sıkıyönetimli faşist saldırılar Dersim'de azgın bir biçimde devam ediyor. 13 Kasım günü Dersim Lisesi'ne yönelik saldırı sırasında öğrenci gençlik proleter devrimcilerin önderliğinde saldırılara direndi ve saldırıları protesto etmek için 3 günlük boykot ilan etti. Tam da bu noktada Apocuların nemenem halk düşmanları olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Apocular boykotu kırmak için okula gittiler. "Ulusal Kurtuluşçular", "sömürgecilerin asimilasyon yuvalarını" çok sevmişlerdi. Öyle ya madem ki sıkıyönetim birlikleri halka ve devrimcilere karşı saldırıya geçmişti o zaman Apocular da görevlerini yerine getirmeliydiler. Ve kuşkusuz görevlerinde kusur etmediler.

Apocular TİKP'li kardeşleri ile birlikte devrimci öğrenci gençliğin ve halkın mücadelesine saldırdılar. Ancak boykot başarıyla uygulandı. 3 gün tüm orta dereceli okullar boykottaydı. Dersim halkı "ulusalcı" maskeli Apocu düşmanını her gün daha iyi tanıyor.

YASA DIŞI KİTLE GÖSTERİSİ

Kayseri'de faşist katliam protesto edildi

FAŞİST CİNAYET ÇETELERİ PUŞT PUSULARDA İŞÇİ VE EMEKÇİLERE DİŞ BİLİYOR. HEMEN HER GÜN 10 DAN FAZLA DEVRİMCİ VE EMEKÇİ TÜRKEŞ'İN "MASUMLARI" TARAFINDAN KATLEDİLİYOR. RESMİ VE SİVİL FAŞİST MİLİTARİST GÜÇLERİNİ HALK KİTLELERİNİN ÜZERİNE SÜREN GERİCİLİK "ANARŞİ" EDEBİYATIYLA EMEKÇİ KİTLELERİ CİNAYET VE KATLİAMLAR KARŞISINDA DUYARSIZ HALE GETİRMEYE, KATLİAM HAREKETLERİNE ALIŞTIRMAYA ÇALIŞIYOR. TÜRKEŞ VE SOMUNCUOĞLU GİBİ FAŞİST ELEBAŞILARIN TALİMATLARI İLE HER GÜN BİR İLİMİZ KANA BULANIYOR. BURJUVA GAZETELERİ PEŞ PEŞE "BİR KAHVE TARANDI BEŞ ÖLÜ VAR", "BELEDİYE OTOBÜSÜ SALDIRIYA UĞRADI, ÇOK SAYIDA YARALI VAR" TÜRÜNDEN HABERLERLE DOLUP TAŞIYOR.

MARAŞ, MALATYA, ELAZIĞ, ERZİNCAN, SİVAS VE ŞİMDİ DE KAYSERİ. EVET KAYSERİ'DE 10 EMEKÇİ KATLEDİLDİ.

FAŞİST ÇETELERİN KANLI KATLİAMLARINA DUR DİYEBİLMEK İÇİN, SÖMÜRÜ VE ZULME SON VEREBİLMEK İÇİN, YENİ KATLİAMLARI ENGELLEMEK İÇİN GÜÇLERİ BİRLEŞTİRMEKTEN, BİRARAYA GELEREK MÜCADELEYE ATILMAKTAN BAŞKA BİR YOLUN OLMADIĞI HER SOMUT OLAYDA DAHA İYİ ORTAYA ÇIKIYOR. İŞÇİLER, EMEKÇİLER BİRLEŞİP MÜCADELE ETMEKTEN BAŞKA BİR YOL YOKTUR.

Faşist diktatörlük sivil faşist çeteleri aracılığıyla bu kez de Kayseri'yi kana buladı. 28 Kasım günü MHP'li katiller Fevzi Çakmak mahallesinde bir kahveyi otomatik silahlarla tarayarak 15 kişiyi kurşuna dizdiler. 7 emekçi ve yurtsever anında öldü. Ağır yaralanan diğerlerinden iki kişinin daha sonra ölmesiyle faşistlerin katlettiği yurtseverlerin sayısı 9'a çıktı. Aynı gün devrimci bir öğretmenin evini kurşun yağmuruna tutan MHP'li çeteler 7 yaşındaki bir çocuğu katlettiler. Resmi ve sivil faşist terörü birleştirerek sürdüren kan içici katiller, valisinden Emniyet Müdürüne MHP'lilerle işbirliği içinde emekçilere ve devrimcilere karşı saldırıyı artırdılar ve sokağa çıkma yasağı koydular. Faşistler daha önce 24 Kasım günü de Yeşil Mahallede 5 devrimciyi kurşunlamış, Hulusi Altın'u öldürmüşlerdi.

Faşist katliam Kayseri'de büyük bir öfke ile karşılandı. Proleter devrimciler, faşist katliamı protesto ederek bir yürüyüş düzenlediler. 29 Kasım günü Amele Pazarı'na kadar yürüyen proleter devrimcilere polis saldırıya geçti. Kitlenin üzerine ateş açanlar bu kez faşist diktatörlüğün resmi elbiseli katilleriydi. Hacı Palu katledildi. Bir diğer devrimci polis kurşunuyla yaralandı. Polis saldırısına kararlıca karşı koyan devrimcilerden 11'i gözaltına alındı.

Diktatörlüğün resmi ve sivil katil çeteleri her zaman ve her yerde olduğu gibi peş peşe ve düzenli planlar çerçevesinde saldırıyorlardı. Önce resmi faşist çeteler, terör estirerek, emekçi ve devrimcilerin mahallelerini, evlerini, işyerlerini arıyor, savunmasız durumda olduğuna kanaat getiriyor, ardından MHP'li katillere haber uçuruluyor ve MHP'li katiller polis koruması altında güvenlik altında devrimci ve emekçileri katlediyorlardı. Kayseri'de de böyle oldu. Sivil ve resmi faşist çeteler peş peşe saldırıya geçtiler ve 10 kişiyi katlettiler.

Devrimciler katliamları lanetlemek ve cenazelerine sahip çıkmak için harekete geçtiler. Fevzi Çakmak mahallesine doğru yürüyüşe geçildi. 1500 devrimci ve emekçinin katıldığı cenaze töreninde bir proleter devrimci faşist diktatörlüğü, diktatörlüğün katliam çetelerinin cinayet ve saldırılarını, CHP reformistlerinin nasıl halk düşmanlığı yaptığı ve "anarşiye karşı mücadele" yaygarası ardında faşistlerle birlikte devrimci halk hareketine karşı saldırıya geçtiğini içeren bir konuşma yaptı. Diğer gruplar adına da konuşmalar yapıldı. Cenaze törenine katılan ve reformist uyuşturucu zehrini kusmak isteyen IMF'nin kuklası Ziya Müezzinoğlu konuşturulmadı. Emekçiler, faşist diktatörlüğün sivil ve resmi cinayet çetelerinin saldırılarının püskürtülmesi, gericiliğin devrimci mücadeleyi ezme planlarının boşa çıkarılması için, diktatörlüğün karşısına birleşik güçlü bir mücadeleyle çıkılmasının önemini bir kez daha kavradılar.

Ankara Esertepe halkı faşist saldırıyı püskürttü

MHP'li faşist çetelerin saldırıları son günlerde Ankara Etlik Esertepe'de devrimcilere ve emekçilere yönelik saldırılarını artırdılar. Ancak emekçiler bir bütün halinde devrimciler önderliğinde faşist saldırılara direndiler, faşistlerin silahlı saldırısı püskürtüldü.

MHP'li faşistler Gece Lisesi öğrencilerine saldırarak 3 devrimciyi yaraladılar. Ardından polis ve jandarma saldırıya geçerek 10-14 yaşlarındaki çocukları gözaltına aldılar. Ancak direnme karşısında gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

24 Kasım günü MHP'li çeteler Esertepe belediye otobüsüne saldırdılar. Yolu keserek saldırıya geçen 70-80 faşist otobüsü tahrip etti. Otobüs yolcuları toplu olarak faşist saldırganlara karşı koydular. Faşistler püskürtüldü. Faşist saldırı sırasında ortalıkla görünmeyen sıkıyönetim birlikleri daha sonra halka karşı saldırıya geçerek 4 emekçiyi gözaltına aldı. Ancak mahalle halkının karşı koyuşu sonucu gözaltına alınanlar serbest bırakıldı.

MHP'li faşistler 26 Kasım günü yeniden saldırıya geçtiler. Okul öğrencilerine saldıran faşistlere karşı emekçiler ve devrimciler harekete geçerek MHP'li katil sürüsünü Esertepe-Dörtyol'a kadar kovaladılar. Çatışma sırasında faşistlerin arabaları tahrip oldu. Halkın kararlı direnişi karşısında MHP'li faşistler darmadağın olurken sıkıyönetim birlikleri halka karşı saldırıya geçmeye cesaret edemediler.

Esertepeli Halkın Kurtuluşu ve Kurtuluş taraftarları, faşist saldırılara karşı birlikte mücadele etmeye ve halkı mücadeleye seferber etmeye karar vererek halk arasında propagandayı artırdılar.

Birleşelim, mücadele edelim

Komprador-feodal ekonominin krizinin derinleşmesine ve egemen sınıfların içinde bulundukları çıkmazın giderek büyümesine paralel olarak, gelişen ve her geçen gün daha geniş kesimleri kucaklayan kitle mücadelesi karşısında diktatörlüğün saldırı, terör ve katliam örgütlerinin halka karşı işlediği suçlarda bir bir deşifre oluyor, açığa çıkıyor. Sivil ve resmi faşist örgütlerin kendilerini "ele vermemek" için uydurdukları yalanlar hiçbir şeye yaramıyor. Egemen sınıfların her türden sözcülerinin yırtınarak üstünü örtmeye çalıştıkları MİT, MHP, Kontr-gerillanın işbirliği ve bu işbirliği ile düzenlenen kitle katliamları açığa çıkıyor. Yükselen mücadele karşısında gericilik daha fazla terör ve baskıyı gündeme getiriyor. MHP'li faşistler, yayın organlarında, radyo ve televizyondaki demeçlerinde saldırı direktifi veriyor. ÜGD'li MHP'li katiller "hodri meydan" diyerek saldırılar düzenliyorlar.

Son günlerde egemen sınıflarla emekçi kitleler arasındaki çatışmanın giderek keskinleşmesiyle birlikte faşist cinayet örgütü MHP'nin saldırıları da arttı. MHP'nin suç dosyasına yeni sayfalar eklendi. Türkeş ve Genel Sekreteri Somuncuoğlu'nun ölüm listeleri hazırladıkları, katillere öldürülecek kişileri bildirdikleri, katilleri kaçırıp sakladıkları ortaya çıktı.

30 Kasım günü Mamak Cezaevi'nde tutuklu ve hükümlülerle görüşmeye giden bir grup avukat MHP'li çetelerin saldırısına uğradı. Bir avukat ağır biçimde yaralandı.

28 Kasım günü MHP'li katiller Kayseri'de bir kahveyi silahla tarayarak 9 kişiyi öldürdüler, yine Kayseri'de 7 yaşındaki bir çocuk faşistler tarafından öldürüldü. MHP'li katiller okulların açılması ile birlikte öğrenci gençliğe yönelik saldırılarını da artırarak "düello" çağrıları yaptılar. Gazi Eğitim Enstitüsü'nde dağıtılan bir bildiri de faşist çeteler "... hesaplaşmak için sabırsızlanıyoruz. Hodri meydan" diyorlar. Faşist yayın organlarından Tercüman ve Hergün gazetelerinde faşist yazarlar "ülkücülerin sabrının taştığını", "ülkücülerin kızıllara gereken dersi vereceklerinin"nin propagandasını yapmaktadırlar. MHP'li faşistlerden birçok devrimci ve emekçiyi katletmiş olanlar, "bize hiç kimse bir şey yapamaz" "elimizi kolumuzu sallayarak gezecek, komünistlerden hesap soracağız" yollu tehditler savuruyorlar. Ağca gibi sapık katiller yeni katliamlar gerçekleştirmek için "af edilmesi gerekli olan masumlar"dan sayılarak serbest bırakılıyor ve "girilmeyen yerlerde" yani Kontr-gerilla generallerinin evlerinde mesleki tecrübelerini artırıyorlar.

Ama ne var ki, bütün bu faşist cinayet, saldırı, baskı ve terörün egemen sınıfların sömürü düzenine yönelen ve bir gün mutlaka bu sömürü düzenini onların başına yıkacak mücadelenin yükselmesini engelleyememektedir. Saldırdıkça tecrit olan faşist militarist güçlerin sonları adım adım yaklaşmaktadır. İşkenceci, Kontr-gerillacı, MİT ve MHP'li faşistlerin tehditleri ve saldırıları onları yıkılmaktan kurtaramayacak kitle mücadelesi de diktatörlüğün hayatiyetine yöneliyor. Bunu onlar da biliyor. Onların yaptıkları sonlarını geciktirmek için saldırmaktır. Bizlerin yapacağımız ise sömürü ve soygun düzenini zalimlerin başına yıkmak için kitleleri örgütleyip seferber etmek, harekete geçirilmiş milyonların örgütlü gücünü diktatörlüğe yönelterek diktatörlüğü bütün faşist kurumları ile birlikte alaşağı ederek devrimci demokratik halk iktidarını kurmak, sosyalizme yürümektir. Güçlerimizi birleştirmek, mücadele etmek, faşist katliam çetelerini her yerden tecrit etmek, söküp atmak ve mevzilerimizi koruyarak daha sağlam mevziler elde etmek, ileri atılmaktır.

İstanbul'da faşist saldırılar ve anti-faşist mücadele

Proleter devrimcilerin mücadele ederek MHP'li ÜGD'li faşist çeteleri birçok semtten söküp atması üzerine İGD'li sosyal-faşistler, MHP'li katiller'in yerini doldurarak proleter devrimcilere, devrimci ve demokratlara saldırılar düzenlemektedirler.

İstanbul-Bahçelievler'de Çamlıkahve ve civarında MHP'li katillerin sökülüp atılmasından sonra bu kez İGD'li sosyal-faşistler saldırıya geçtiler. Bakırköy Akşam Ticaret ve İzzet Ünver Lisesi devrimci öğrencilerine saldırılar düzenleyen İGD'liler, öğrencilerden dayak yeyince, bu kez polise koşarak devrimcileri ihbar ettiler. Polis İGD'li sosyal-faşistlerin ihbarı üzerine bir devrimciyi gözaltına aldı.

Gittikçe tecrit olan ve yok olmaya yüz tutan Rus uşağı Birlik Yolu adlı sosyal-faşist çete, Çağlayan'da da kendine baş hedef olarak Halkın Kurtuluşu'nu seçti. Tamamen lumpen ve serserilerden oluşan bu çete proleter devrimci hareketin taraftarlarına yönelik saldırılarını son günlerde artırdı. 2 Aralık'ta 10-15 kişilik bir grupla bir kahvede oturan YDGD'li 5 genç işçiye saldırdılar. 3 Aralık'ta işinden çıkan 2 YDGD'li silahlı sopalı saldırıya uğradı. Aynı gün Çağlayan son duraktan geçen YDGD'lilere silahlı saldırı düzenlediler.

MECİDİYEKÖY'DE FAŞİST SALDIRI

Mecidiyeköy'de MHP'li faşistlerin saldırıları devam ediyor. Sözde kapalı bulunan Pol-Bir binasını ve Kenan Kırtasiye'yi saldırı üssü olarak kullanan MHP'li faşistler, buradan çevreye saldırılar düzenlemekte, işyerlerini bombalamaktadırlar. Birkaç gün içinde 5 işyerini bombalayan MHP'liler, baskı ve saldırılarla Mecidiyeköy Lisesi öğrencilerini yıldıramayınca Lise Müdürünü öldürdüler. Ardından polis ve jandarma bu faşist kitliamı bahane ederek devrimciler üzerinde terör estirmeye başladı.

Gülbağ semtinden sökülüp atılan faşistler taksilerle gelip burada da halka saldırmaktadırlar. Vur kaç yöntemi ile Gülbağlı emekçileri yıldırmaya çalışan faşistlerin saldırıları devriciler ve emekçiler tarafından püskürtülmektedir. Son olarak saldırı için gelen faşistlerin bindikleri taksi tahrip edildi ve faşistler çareyi kaçmakta buldular.

Yine gazetemizin 184. sayısını satan devrimcilere MHP'li faşistler makinalı tüfeklerle ateş açtılar.

Proleter devrimcilerin kararlı mücadelesi faşistleri geriletirken, devrimci saflarda da sempatiyle karşılanmaktadır. Emekçilerin ve devrimci demokrat çevrelerin proleter devrimci harekete güveni artmaktadır. Bunun bir sonucu olarak son günlerde Mecidiyeköy'de 5 D.Sol taraftarı devrimci, proleter devrimci saflara katıldı.

HİZİPÇİ PROVOKATÖRLERİN SALDIRILARI

Hizipçi provakatörlerin devrimcilere yönelik saldırıları son günlerde giderek arttı. Hizipçiler peşpeşe devrimcilere saldırmakta, pusuya yatarak proleter devrimcileri kurşun yağmuruna tutmaktadırlar.

Coca-Cola Fabrikasında proleter devriciler önderliğinde mücadelenin yükselmesi karşısında buraya yerleşme çabaları boşa çıkan ve tecrit olan 3-5 lümpen hizipçi proleter devrimcilere saldırıya geçti. Daha sonra işi polise devrimcileri ihbar etmeye kadar vardırdılar.

Bahçelievler semtinde silahlı gruplar halinde pusu kurarak devrimcileri katletmeye çalışan hizipçi provokatörler, kahve konuşması yapan proleter devrimcilere saldırarak ateş ettiler. Bu sırada polis de proleter devrimcilere saldırıya geçti. Çıkan çatışmada bir hizipçi ve bir polis yaralandı.

Bunun üzerine daha da saldırganlaşan hizipçiler 22 Kasım günü Kartal'da Devrimci Demir-İş yöneticilerine pusu kurdular. Devrimci Demir-İş Kartal Şubesi Başkanı Ahmet Yıldız, Yönetim Kurulu Üyesi Gaffar Çanır ve Merkez Yürütme Kurulu Üyesi Remzi Şebnemoğlu, hizipçi provokatörlerin silahlı, taşlı saldırısı sonucu çeşitli yerlerinden yaralandılar. Devrimci Demir-İş yöneticileri, hizipçilerin silahlarının şarjörünün bozulması ve yere düşmesi üzerine mutlak bir ölümden kurtuldular.

Hizipçi hainler çevrelerine topladıkları 20-30 lümpenle birlikte devrimci ve emekçilere saldırarak mücadeleyi engelleyebileceklerini hesaplamaktadırlar. İçinde bulundukları batıklıkta halk düşmanlığında kulaç atan bu provokatör çetesi daha önce de birçok kez işçilere ve devrimcilere saldırmış, proleter devrimci hareketin taraftarlarını katletmişlerdi.

Ancak yürüttükleri karşı-devrimci saldırılar onları yok olmaktan kurtaramamakta, tecritleri hızlanmakta, yok olmaktadırlar.

SIKIYÖNETİM BİRLİKLERİ GÜZELTEPE HALKINA SALDIRDI

Faşist-diktatörlüğün militarist güçleri geçtiğimiz günlerde Güzeltepe Gecekondu Mahallesi emekçilerine saldırarak 60 civarında emekçi ve genci gözaltına aldı. Gözaltına alınanlardan birkaç gündür haber alınamamaktadır.

Sıkıyönetim birlikleri adeta bir işgal ordusu gibi emekçilere saldırıya geçtiler. Evler yağmalandı, eşyalar tahrip edildi.

Sıkıyönetim birlikleri 2 Kasım günü de Haliç Halk Birliği'ni ve Alibeyköy Devrimci Demir-İş Temsilciliğini basarak 100'e yakın kişiyi gözaltına aldılar.

Proleter devrimciler, faşist saldırıyı teşhir ederek, halkı mücadeleye çağırdılar.

Direniş Komiteleri

olarak mücadelenin silahlı biçimlere bürünmesine hazır olmaları zorunludur. Bu zorunluluklar doğmadan mücadele silahlı biçime dönüşemez. Bu zorunluluk da ancak karşı-devrime karşı verilecek yoğun mücadele içinde oluşabilir. Lafta devrimden yana olmak ama devrimin nasıl olacağını bilememek doğru devrimci çizgideyiz diyenlerin yapamayacağı bir şeydir. Devrimcilerin görevi devrimin nasıl oluşabileceği konusunda kafa yormaktır. Devrimci Yolcu arkadaşlar bu gerçekleri ve zorunlulukları "sol"cu pozlara bürünerek örtbas edemeyeceklerini anlamalıdırlar.

Halkın Kurtuluşu bugün kitlelerin, yani işçilerin, köylülerin, öğretmenlerin, gençliğin, vb. gerici egemen sınıflara karşı yürüttüğü mücadelenin halihazırda grev, boykot, miting, toplantı vb. biçimde sürdüğünü söylüyor ve tespit ediyor. Ve bu tespitten hareketle mücadeleyi genişletmeye çalışıyor ve bu şekilde mücadelenin silahlı biçime dönüşeceğini söylüyor. Bu tespitlerimizin sosyal-pratik gözönüne alınarak yanlış olduğu söylenebilir mi? Ve Halkın Kurtuluşu nerede ve nasıl kitlelerin mücadelesinin barışçıl mücadelelerle sınırlı kalması için çaba harcıyor, onu yoğunlaştırıp, genişletmek ve geliştirmek için faaliyet sürdürmüyor? Bu iddiaların Halkın Kurtuluşçuları için geçersiz olduğu açıktır ama Devrimci Yolcular için aynı açıklığı görememekteyiz. Devrimci Yolcu geçinenler bir sürü yerde kitlelerin direnişlerini kırmaya yelteniyorlar. Kitle mücadelelerinin gelişip güçlenmesinin karşısına çıkıyor, reformlarla sınırlı talepler için mücadeleye dönüştürmeye çalışıyorlar. Devrimci Yolcu arkadaşlara sadece şunu söylüyoruz, mücadelenin silahlı mücadele biçimine dönüşmesini istiyorsanız, kitlelerin mücadelesinin gelişimine yardım edin. Gericiliğe karşı dişe diş bir mücadele sürdürenlerin yanında yer alın. O zaman gerçekten mücadelenin silahlı biçiminden yana olup olmadığınız da açığa çıkacaktır. Devrimci Yolcu arkadaşların tutarsız olsalar dahi böyle bir anlayışta olduklarını düşünüyoruz. Onları sorumsuzca "mücadelenin silahlı biçiminden yana olmayanlar olarak" görmüyoruz.

Ama Devrimci Yolcular Halkın Kurtuluşu'nu sorumsuzca "pasifist" bir mücadele anlayışı olmakla suçlayabiliyorlar.

Emekçi kitlelerin gericiliğe karşı yürüttüğü mücadelelerin halihazırda grev, boykot, toprak işgali, yürüyüş vb. biçimde olduğunun tespitini kim yaparsa yapsın somut koşullarda doğru bir tespit yaptığı açıktır. Bunu "revizyonistler de diyor" gibi karalamaya çalışmak gerçekler karşısında ne yapacağını şaşıranların çıkmazının ifadesidir. Kimin ne söylediğine değil neyin ne olduğuna bakmak gerekir. Devrimci Yolcuların kitlelerin mücadelesi "barışçıl biçimde değil" iddiasını ileri sürmeleri hiçbir anlam ifade etmediği ortadadır. Nedense Devrimci Yolcular kitlelerin mücadelesini esas almaktan kaçınıyor, kitlelerin mücadelesiyle "öncü"nün faaliyeti arasında barikatlar kuruyor, sözde ikisini birleştirmeye yelteniyor.

Bugün kitlelerden kopuk "öncü"nün silahlı eylemlerinden bin kat daha fazla kitlelerin barışçıl mücadelesinin etkili olduğu açıkça ortadadır. Gericiliği sarsanın emekçilerin grevleri, gösterileri, yürüyüşleri, boykotları olduğunu kimse inkar edemez. Kitlelerden kopuk öncü ise yaptığı eylemlerle gericiliğin provokasyonlar hazırlamasına yardım etmekten başka birşey yapmıyor. DY'ciler "keskinliklerini" bir yana atarak gerçekleri görmeleri gerekir. Bir yandan M.Çayan'ı izlemeye çalışmak, diğer yandan kendiliğinden somut gerçeklere uymak DY'nin içinden çıkamadığı çelişkiyi belirliyor.

Devrimci Yolcu arkadaşlar bu söylediklerimizi dikkate almadıkları gibi, içine düştükleri çıkmazdan kurtulmanın yollarını da aramak istemiyorlar. Ne olursa olsun üste çıkayım anlayışı ile meselelere yaklaşıyorlar. İşte örneği:

"O halde bizim direniş cephesi önerimizi ayaklanmanın organı olmadığı gibi bir değerlendirmeyle 'sınırlı' ve 'kapsamı dar' bulması ne anlam ifade eder... Onun önerdiği gibi bir barışçıl mücadeleyi esas alan bu anlayışla, ülke çapında iktidarı ele alabilecek bir cephe bulmak hiçbir zaman mümkün değildir." (DY, age)

Halihazırda kitlelerin silahlı ayaklanma dönemine girmediği gözönüne alınırsa 'direniş cephesi'nin ayaklanma organları olarak doğabilmesinin imkansızlığı açıktır. Bu, herkesin kavrayabileceği birşeydir. Devrimci Yolcular, reformlarla sınırlı "direniş cephesi" önerilerini örtbas edebilmek için, Halkın Kurtuluşu'nun savunmadığı görüşleri ona mal etmeye yelteniyorlar. Halkın Kurtuluşu hiçbir zaman ve hiçbir yerde "barışçıl yollarla veya barışçıl mücadeleyi esas alarak" ülke çapında iktidarı ele alabilecek cephe anlayışına ne sahip oldu ne de savundu. Ve ne de böyle bir cepheyi aramaya girişti. Olaylar böyle bir cephe arayışı içinde olanın Halkın Kurtuluşu değil, Devrimci Yolcuların (bazı dönemlerle sınırlı olmak üzere) arayış içinde olduğunu göstermektedir. Şiddete dayanan devrimin zorunluluğundan yana olan emekçi kitlelerin ittifakını esas aldık ve alıyoruz. Burjuva devletinin zorla parçalanmasını içermeyen bir cephe programını genelde savunmadık. Ve de savunmuyoruz. Çeşitli zamanlarda reformcu taleplerle sınırlı birliklerin oluşması için çaba harcadığımız da bir gerçektir. Ama bunu hiçbir zaman siyasetimizin merkezine yerleştirmedik ve esas cephe programımızı gözardı etmedik. Ne olursa olsun üste çıkayım anlayışı ile tartışmayı sürdürmenin kimseye yarar sağlayamayacağı ortadadır. Devrimci Yolcu arkadaşlar kendilerini daha gerçekçi bir açıdan gözden geçirirlerse bu, halkın ve devrimcilerin birliğine yararlı olur. Çünkü faşist diktatörlükten, gericilikten soyutlanan, birtakım gerici hükümetlerin politikasına karşı olmakla birlikler oluşturmaya çalışan ve bu uğurda çaba harcayan Devrimci Yolcu arkadaşlar olmuştur. Halkın Kurtuluşu bu gibi birliklere yanaşmadığı için de onunla genel bir birlik kurmaktan kaçınılmıştır. Buna rağmen Halkın Kurtuluşu "barışçıl yollarla ülke çapında iktidarı ele geçirme"yi savunanlar olarak gösterilmeye çalışılıyor.

"Türkiye devrimi ile karşı devrimin güçlerinin silahlı saldırılarına karşı, daha doğrusu bir silahlı yok etme ve sindirme savaşına karşı bir silahlı direniş mücadelesi olarak gelişmektedir. İktidarı ele geçirebilecek bir cephe ancak böyle uzun süreli bir silahlı direniş mücadelesi yolundan geçerek oluşabilir. Karşı-devrimin tüm silahlı güçlerini alt edebilecek olan halkın silahlı kuvvetleri ancak böyle uzun süreli silahlı mücadele sürecinde oluşabilir. Yoksa barışçıl-kitlevi mücadelelerin temel alınacağı bir evrim sürecinde değil! Böyle bir anlayışla "ayaklanmanın da organları olacak olan bir cephe" oluşturmak bir tarafa pasifizmin, revizyonizmin bataklığına doğru kulaç atmaktan başka hiç bir şey yapılamayacağını anlamak gerekir. Bunun en iyi kanıtı da şudur: HK, bir direniş cephesini (ayaklanmanın ve halk iktidarının bir organı olamaz diyerek) barışçıl kitle mücadelesinin bir aracı haline getiriveriyor" (DY, age)

Devrimci Yol'un bu keskin görüşlerinin altında önemli ölçüde burjuva-liberal görüşler yatmaktadır. Çünkü DY, sömürücü sınıfların devletinin emekçiler için baskı yok etme, sindirme aracı olarak (devamlı bir şekilde görmüyor) O, "barışçıl şiddet" diye bir kavram ileri sürerek, sadece faşist devletin emekçileri sindiren, "yok etmeye çalışan" ve silahlı saldırıya girişen mekanizma olarak görüyor. Oysa burjuva devleti her dönemde ve her şart altında emekçiler için baskı, sindirme, yok etme aracıdır ve bu niteliktedir. Devrimci iç savaş burjuvazinin bu baskı ve şiddetinin varlığına göre değil, bu varlığı ortadan kaldırmak için başkaldıran emekçi sınıfların mücadelesine göre doğar. Devrimci Yol'a göre burjuvazinin baskı ve şiddete karşı emekçiler savunmada kalıp devrimci savaşı geliştirecekler! Sözde uzun süreli bir savunma içinde devrimci mücadelenin gelişebileceğini ileri sürmek safsatadan başka birşey değildir. Askeri açıdan dahi meseleye yaklaştığımızda elde olanı korumakla sınırlı uzun süreli savunmanın yıkım ve yenilgi olduğu bilinen bir gerçektir. Kendinden kat kat üstün siyasi, ekonomik, askeri güce sahip bir sınıfın karşısında uzun süreli sözde "silahlı savunma"ya girişilecek, sonra da böyle bir mücadele içerisinde devrim gelişecek ve emekçilerin iktidarı kurulacak! Aslında Devrimci Yol'un çıkmazı, bir türlü "M.Çayan'ın yolunu izliyorum" görünümünü terk etmemesinden ileri geliyor. Çünkü M. Çayan ve bu görüşte olanlar, gericiliğe karşı küçük grupların silahlı savunmalara girerek mücadele etmesini önermedi. Aksine kitlelerden kopuk bireysel terörle saldırıya geçip sözde, burjuvaziyi psikolojik alanda yıpratabileceğini, zayıflatıp, geriletebileceğini savundu, yani kendi anlayışına göre saldırıyı esas aldı. Devrimci Yolcular ise saldırıyı dahi bir yana bırakıyor, sözde "silahlı savunmalara" hem de uzun dönemli girerek, devrimin gelişebileceğini söylüyorlar. Devrimin gelişmesi savunmalarla, direnişlerle oluşmaz. Kitlelerin karşı-devrime karşı doğrudan bir sürü mücadeleye girmesiyle gelişir. Yani devrimin gelişmesi kitlelerin baskıya, sömürüye, zulme karşı başkaldırı hareketini içerir. Böylesine bir mücadele olmadan sözde "aktif savunma" görüşleri ileri sürülerek devrim geliştirilemez. Başka bir deyişle devrim kitlelerin barışçıl ve silahlı mücadelesiyle doğrudan doğruya gericiliği hedef alması, onu adım, adım ve bazan da sıçramalı olarak geriletip yok edilmesiyle gerçekleşir. Böylesine bir karşıdan saldırıya geçilmeden savunma planında kalarak devrim gerçekleştirilemez. Devrimci Yolcular savunma planında kalarak devrimi geliştirme anlayışını, Vietnam savaşını da "direniş savaşı" diye isimlendirmeyle sözde kanıtlamaya kalkıyor. Oysa, Vietnam savaşının "direnme" ismi almasının ajitasyon sloganından öte, hiçbir anlamı yoktur. Vietnam halkı uzun bir dönem barışçıl ve silahlı mücadele biçimlerine baş vurarak emperyalistlere ve gericilere karşı mücadele etmiştir. Ve silahlı mücadelesi esas olarak düşmanı yok eden saldırı savaşıydı. Gerilla savaşı ve düzenli ordular savaşı da bu özelliği taşıyordu. Düşmana saldırıyı esas almadan devrim gelişmez. Dünyanın hiçbir yerinde de bunun dışında devrim gelişmemiştir.

Ne kitlelerden kopuk bir grup adamın silahlı saldırısı, ne de burjuva devletinin sürekli ve kesintisiz baskı ve şiddet, sindirme metodu karşısında sözde uzun süreli direnişlere girerek, devrimci mücadele ne geliştirilebilir ve ne de devrimin iktidar organları doğabilir. İktidar organlarının burjuvazinin tüm baskı terör ve sindirme metodlarına rağmen kitlelerin gericiliğe yönelen ve onu tasfiye etmeyi amaçlayan mücadelenin süreci içinde giderek güçlenen ve silahlı biçimler alan mücadeleleriyle kurulabilir ve oluşturulabilir. Yani savunma veya direnişle elde olanı korumayla sınırlı bir mücadele devrimi geliştirmez. Bu mücadeleye "aktif savunma" adı vermekle de liberalizm örtbas edilemez.

Esas olarak bu düşünceyi (tüm keskin görünümüne rağmen) savunanlar, "pasifizmin ve revizyonizmin" bataklığına doğru kulaç atmaktan başka hiçbir şey yapamayanlardır. Devrimci Yolcu arkadaşlar, meseleleri gerçekten tartışmak istiyorlarsa neyin ne olduğuna ve özellikle ne söylediğimize bakmaları gerekir. Özellikle revizyonistleri, kitlelerin burjuvaziye yönelen mücadelesinden yana olanlar olarak göstermek, revizyonizmi aklamaktan başka bir şey değildir. Barışçıl mücadele biçimleri faşist diktatörlüğün izni dahilinde yapılan göstermelik kitle eylemleri değildir. Bilindiği gibi revizyonistler kitlelerin mücadelesini üst düzeylere kadar yükseltip silahlı biçimlere dönüşmemesi için bir yandan kitlelerin düzene yönelen mücadelelerini bölüp parçalamaya çalışıyorlar, diğer yandan kitlelerin mücadelesini reformcu taleplerle sınırlı tutup göstermelik "direnişlerle" kırmaya çalışıyorlar. Marksist-Leninistlerle revizyonistler arasındaki farklılık kitle mücadelelerini (ki düzene yönelik) genişletip, geliştirip ve silahlı biçimlere bürünerek iktidarın ele geçirilmesini sağlamaya ve bu yolda faaliyet göstermeye dayanır.

Devrimci Yolcu arkadaşların revizyonistleri kitlelerin mücadelesinden yana göstermeleri meselelere açıklık getirmez ve de getirmiyor.

Bundan önceki yazılarımızda bireysel terör ve iç savaş meselelerine değinmiştik. Bu yazımızda tekrar değinmeyi gereksiz görüyoruz.

Devrimci Yolcu arkadaşlar, direniş komiteleri ile ne kastetdiklerini, neyi amaçladıklarını açıklığa kavuştururlarsa Halkın Kurtuluşu olarak bizler, halkın güçlerini birleştirmeye yardım eden bir araç olarak gördüğümüzde bu direniş komitelerinin içinde yer alabiliriz. Bundan önceki yazılarımızda da söylediğimiz gibi herhangi bir grup ilk kez bu ismi savundu diye o grubu geliştiriyor anlayışı ile direniş komitelerine karşı bir tavrımız sözkonusu değildir. Devrimi ve devrimcilerin güçlerini geliştirdikçe ve devrime yararlı oldukça böyle birliklerden yanayız ve esas aldığımız da budur.

Baş.ta.sa. 8'de

Emperyalist-komprador tekeller

Baş.ta.sa.1'de

Paranın değeri durmadan düşüyor. % 30'luk, % 40'lık, % 60'lık vb. devalüasyonlardan sonra % 25'lik yeni bir devalüasyon gündemde. Bu da öncekiler gibi sonuncu devalüasyon değil ve olmayacak da...

Temel tüketim mallarının fiyatları sürekli yükselir, paranın değeri sürekli düşerken, küçük üreticilerin ürettikleri ürünlerin (Fındık, tütün, pancar vb.) fiyatları aynı oranda yükselmiyor. Onların ürettikleri ürünlerin fiyatlarındaki artış, temel tüketim mallarının fiyatlarındaki artışın, gübre ilaç vb. gibi malların fiyatlarındaki artışın, paranın değerindeki düşüşün oldukça gerisinde. Bu küçük üreticilerin ürettikleri ürünlerin fiyatlarının gerçekte düşmesi demektir.

İşçilerin, diğer emekçilerin ve memurların ücretlerindeki ve maaşlarındaki artış, temel tüketim malların fiyatlarındaki artışın, paranın değerindeki düşüşün gerisinde kalıyor. Paranın değerindeki düşüş ve temel tüketim mallarının fiyatlarındaki yükseliş o kadar hızlı ki, işçilerin ve diğer emekçilerin toplusözleşmeler ve grevlerle ücretlerinde, memurların katsayı yükselişleriyle maaşlarında sağlanan artış pek bir şey ifade etmiyor.

Emperyalistler, komprador tekelci patronlar ücretlerde ve maaşlarda olan artışla işçilere, emekçilere ve memurlara verdiklerini, temel tüketim mallarının fiyatlarındaki artış ne paranın değerindeki düşüşle tekrar hem de fazlasıyla geri alıyorlar. Bu, işçilerin, diğer emekçilerin, memurların yaşam koşullarının giderek kötüleşmesinin buna karşılık emperyalistlerin, komprador tekelci patronların kârlarının yükselmesine yol açıyor.

Emperyalistler ve komprador tekelci patronlar, kârlarındaki % 100'e varan hatta aşan kâr artışını, üretimin düştüğü koşullarda gerçekleştirmektedirler. Onlar, bunu, tekelci kurumlara dayanarak gerçekleştiriyorlar.

Temel tüketim mallarının fiyatlarının durmadan yükselmesi ile onların piyasada bulunmaması ve kuyruklar birarada varlığını sürdürüyor. Buna karşılık, üretim yükselmiyor düşüyor. Tam kapasite ile üretim yapan fabrika yok. Birçok fabrikada kapasite kullanımı % 50'nin altında. Emperyalistler ve komprador tekelci burjuvalar, üretimi kısmanın yanısıra üretilen malları bile piyasaya sürmüyorlar. Yüksek fiyatlarla satmak için, piyasada bulunmayan malları depolarda bekletiyorlar. Burjuva basını bile artık piyasada bulunmayan temel tüketim mallarının depolarda bekletildiğini, biriktirildiğini saklamıyor. Stoklar, stoklar. Ve karaborsa.

Üretimin düşürülmesinin ve düşük kapasite kullanımının kaçınılmaz sonucu ise işten atmaların yaygınlaşması, işsizlik oranının yükselmesidir. Emperyalistler ve komprador tekelci patronlar kârlarını yükseltmek için ayrıca işçilerin daha kısa sürede daha çok mal üretebileceği yöntemlere başvuruyorlar. İş güçlerini daha ucuza satan kadınların ve çocukların emeğinin kullanılması giderek yaygınlaşıyor.

Emperyalistler ve komprador tekelci burjuvalar üretimi kısıyor, piyasada bulunmayan malları stokluyorlar. Çünkü onlar toplumun ihtiyaçları için değil, en yüksek kârı gerçekleştirmek için üretim yapıyorlar. İşsizliğin artması, emekçilerin yaşam koşullarının kötüleşmesi, kuyrukların uzaması onların umurunda değildir. Onları ilgilendiren tek şey azami kârın, en yüksek kârın gerçekleşmesidir. Azami kâr gerçekleştiğinde üretimi arttırıyor, azami kârın gerçekleşmesi üretimin kısılmasını gerektirdiğinde de üretimi kısıyorlar.

Günümüz koşullarında yaşanan sürecin de kanıtladığı gibi, salt ücretlerde, maaşlarda, taban fiyatlarında sağlanacak artışlarla, işçiler, diğer emekçilerin, memurların, küçük üreticilerin gerçek kurtuluşu bir yana, yaşam koşullarında uzun süreli bir iyileşme gerçekleştirilemez ve ekonomik krizin yükleri, emperyalistlerin hakim sınıfların sırtına yıkılamaz. İşten atmalar, işsizlik, kuyruklar, stoklar üretimdeki düşüş, kârlardaki hızlı artış engellenemez. Üretimin ve dağıtımın emperyalistler, komprador tekelci burjuvazi ve toprak ağaları tarafından düzenlendiği, ekonomik krizin giderek derinleştiği günümüz koşullarında başka türlü de olamaz.

Tüm emekçiler kurtuluşlarını, emperyalistleri, komprador-burjuvazi ve toprak ağalarını mülksüzleştirerek, sosyalizmi inşa ederek gerçekleştirecekler dir. Ancak bunun için herşeyden önce UDHD'nin zafere ulaşması ve sosyalist devrime kesintisiz geçişin gerçekleşmesi, işçilerin, köylülerin devrimci demokratik diktatörlüğünün kurulması gerekir. Ne var ki, bugün bunun için gerekli olan objektif ve subjektif koşullar olgunlaşmamıştır. Gerekli koşullar olgunlaşana kadar ücretlerde, maaşlarda ve taban fiyatlarındaki artış dışında yapılacak hiçbir şey yok mudur? Vardır. O da, bankalar, tekeller üzerinde emekçilerin denetiminin gerçekleşmesidir.

Ancak, tüm üretim ve dağıtım süreci emekçilerin, tüm çalışanların denetimi altına alındığında, emperyalistlerin, komprador-burjuvaların kârları kısıtlanacak, üretimin düşmesi engellenecek, fiyat artışları ve paranın değerindeki düşüş durdurulacak, karaborsa ve stokların önüne geçilebilecektir.

Ve bundan sonraki adım emperyalistlerin, komprador-burjuvazinin mülksüzleştirilmesidir.

Buhranın

pitalist-revizyonist dünyayı bir piramide benzetirsek, bu piramidin en altlarında bir yer işgal eder ülkemiz ve halkımız, bu buhranın yüklerinin en ağırları altında eziliyor.

Dün reformist CHP hükümeti aynı şeyleri yapıyordu bugün faşist AP ve destekçileri yapıyor. Dün AP, MHP vb. zamlara, pahalılığa, karaborsaya, kuyruklara karşı demagoji yapıyordu, bugün CHP "tam herşeyi düzeltip, enkazı kaldırırken, hükümetten düştük şimdi AP her şeyi berbat edecek" demagojisini yapıyor. Ama hepsinin birleştiği nokta buhranın, zamların, pahalılığın, yokluğun, sefaletin gerçek kaynağını komprador-feodal düzeni ve kapitalizmi gözlerden gizlemek. Bütün bu kötülüklere falanca ya da filanca partinin, siyaset adamının izlediği yanlış politikanın sebep olduğuna halkı inandırmaya çalışmak ve böylece düzenin devamını sağlamak.

Faşist AP hükümeti de, kendinden öncekilerin yaptığı gibi, bir yandan yeni zamlar ve devalüasyonları gerçekleştirirken, diğer yandan işçi ücretlerini dondurmak ya da hayat pahalılığına göre çok düşük bir düzeyde tutmak, küçük köylülerin ürettiği ürünlerin taban fiyatlarını nispi olarak düşürmek zorundadır.

Baş.ta.sa.1'de

Ama zulüm ve sefalet halkın kaderi değildir. Yeter ki, o bu düzene devrimle son vermenin gereğine inansın, bunun için birleşsin ve örgütlensin. Bugün devrimci komünistlerin tüm güçleriyle gerçekleştirmeye çalıştıkları budur.

Emperyalistlerin ve egemen sınıfların yeni ekonomik saldırılarına karşı mücadele böyle ele alınmalıdır. Bugün, gericiliğin ekonomik ve siyasi saldırılarını kırmayı, onlara geri adım attırmayı, devrimin güçlerini toplamayı, mücadeleye henüz devrimin gerekliliğine inanmıyor da olsa, bu saldırılara karşı çıkmak isteyen herkesi seferber etmeyi, revizyonizmi ve reformizmi tecrit etmeyi hedefleyen, tüm devrimci demokrat güçlerin eylem birliğiyle gerçekleştirilecek ülke çapında bir genel grev gericiliğin hesaplarını bozacak, onların iç çelişkilerini artıracak, zayıflatacak, devrimci safları ise geliştirip, güçlendirecektir. Bunun için parsa toplamak, devrimci mücadeleyi tek başına omuzluyor görüntüsünü verebilmek vb. dar grup çıkarlarıyla halkın güçlerini dağıtan bölük-pörçük, örgütsüz, hazırlıksız, komplocu girişimler biryana bırakılmalı, revizyonizm ve reformizmden el çekilmeli en geniş halk yığınları devrimci demokrasi temeli üzerinde birleştirilmelidir.

Kurtuluş

Baş.ta.sa.1'de

fikir işlenmekte ve öne çıkarılmaktaydı. Biz kendi adımıza, bu tip tespitleri olumlu ve sevindirici bulmakla birlikte, Kurtuluş'un anti-faşist demokrasi güçlerinin güç ve eylem birliği konusundaki tavrını ve politikasını bildiğimiz için ve bu 'birlik'ten neyin kastedildiği açık olmadığı için Kurtuluş'un çok sık lafını ettiği 'birlik'in altından neyin çıkacağını da kaygı ile bekliyorduk. Ayrıca da seçimlerde sağ bir taktik izleyen, seçimler sonrasında 'toplumun sağa kaydığı' tespitlerini yapan ve en önemlisi de bugüne kadar demokrasi güçlerinin birleşmesinin önüne sürekli olarak set çeken Kurtuluş, anti-faşist demokrasi güçlerinin güç ve eylem birliği konusunda bir çağrı yapacağını beklemiyorduk.

Nitekim de öyle oldu. Kurtuluş'un 'birlik'ten neyi kastettiği, 'solun birliği' laflarının arkasında neyin saklı olduğu çok geçmeden anlaşıldı. Kurtuluş'un elimize geçen son sayısında bu durum şu cümlelerle açıklanmaktadır:

"Bu günden görülen odur ki, önümüzdeki dönem içerisinde bazı yakın ittifaklar ve hatta birlikler gerçekleştirilebilecektir.

"Sovyet revizyonizminin savunucuları cephesinde bu tür adımlar atılmaya başlanmıştır. (...) Devrimcilere düşen görev (...) bu odağı (...) doğru eyleme, egemen sınıflara karşı mücadeleye zorlamaktır. Onların birleşmelerini seyretmek ve sadece eleştirmekle yetinmek kadar onlara hizmet edici bir başka tavır olamaz. Onların gerçek iflası hayat içerisinde doğru eylem karşısında aldıkları tavırlarda gerçekleşecektir. Bunun tek yolu da onlardan mümkün olduğunca uzak durmak değil, kendilerini doğru eyleme katılmaya zorlamaktır. Yapılan eylem birliği çağrılarında burjuvaziyle doğrudan doğruya birleşmemiş hiçbir grubu dışarıda bırakmamak gerekir. Doğru ilkeler temelinde her grup mutlaka eylem birliğine çağrılmalı ve eylem birliğinden kaçışları sabote edişleri onların kitleler nazarında deşifre edilmesinin yolu olarak benimsenmelidir. Bunun dışındaki küçük ve yanlış hesaplar Bağdat'tan geri dönmek mecburiyetinde kalacaktır." (Kurtuluş, 28 Kasım 1979, sayı:94-Başyazı)

Yukarıdaki alıntıdan da anlaşılacağı gibi, Kurtuluş revizyonistler arasında kurulan karşı-devrimci birliği ve tek tek revizyonist grupları 'egemen sınıflara karşı mücadeleye zorlama' politikası benimsemekte, başka bir deyimle bu karşı-devrimci birliği ileriye doğru çekme çizgisi izlemektedir. Yani zaman zaman TKP'ye 'ilerlemeci hainler' -ki aynı sayının Maden-İş'le ilgili olarak yazılan bir başka yazısında bu durum daha açık olarak konmaktadır- olarak nitelemesine karşın, Kurtuluş revizyonist odakları ve onların gerici birliğini halk güçleri arasında görmekte ve onların eylem birliklerinin dışında tutulamayacağını vurgulamaktadır. 'Yapılan eylem birliği çağrılarında burjuvaziyle doğrudan doğruya birleşmemiş hiçbir grubu dışarıda bırakmamak gerekir' cümlesinde geçen 'burjuvaziyle doğrudan doğruya birleşmemiş' 'grup' elbetteki başta TKP olmak üzere revizyonistlerden başkası değildir. Yani Kurtuluş başta TKP olmak üzere revizyonistlerle 'ilkeli' birlik, eylem birliği zemini aramakta, bunun yolunu hazırlamaktadır. Bunun için de (belli eleştirilerine karşın) TKP revizyonistlerine kur yapmaktadır. Fakat TKP'nin bütün ipliği pazara çıktığı için, onun karşı-devrimci niteliği artık kör gözler tarafından dahi görüldüğü için Kurtuluş, bu konuda ihtiyatlı bir yaklaşım içine girmekte, dolaylı yollardan birlik önerilerinde bulunmaktadır.

İşte Kurtuluş'un 'birlik'ten, 'solun birliği'nden kastettiği budur.

Bu 'birlik' karşı-devrimin bir cephesinin birliğidir ve amacı da demokrasi mücadelesini saptırmak, buhranın yükünün işçi sınıfının ve emekçi halk kitlelerinin sırtına yıkılmasına yardımcı olmak, faşizmi, faşist diktatörlüğü güçlendirmektir. Sahte TKP ve yandaşları bunu, CHP'den sonra AP ve MSP içindeki belli kanatlara ittifak çağrıları yaparak, parlamentoyu ve faşist diktatörlüğün diğer kurumlarını destekleyerek, reformizmi 'umut' olarak lanse etmeye devam ederek, grev ve direnişleri kırarak vb. vb. gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar.

Kurtuluş'un aklını başına devşireceğini ümit ediyoruz. Ve inanıyoruz ki, ülkenin birçok yerindeki Kurtuluş taraftarı devrimciler, anti-faşistler Kurtuluş'un TKP'ye kur yapan tavrını izlemeyerek, devrimcilerle demokrasi saflarında birleşmeye, demokrasi mücadelesinin geliştirilmesi temelinde güç ve eylem birliği yapmaya devam edecek lerdir.

Devrimciler ülkenin birçok yerindeki Kurtuluş taraftarı anti-faşistleri güç ve eylem birliklerine kazanmak için ellerinden geleni yapacaklar, bu birliği ilkeli bir temelde ve bir platform etrafında kalıcı ve sürekli kılmaya çalışacaklardır.

MESS

Baş.ta.sa.1'de

metin içte ve dışta bütün ekonomik uygulamaları ve kararları üzerinde söz sahibi olmaktadır. Demirel, tek başına bu uygulamasıyla bile kimlerin hükümetini kurduğunu göstermiştir; tekelci sermayenin günlük direktifler alabilmek için Özal hemen Demirel'in yanı başına getirilmiştir.

Yeni zulüm

Baş.ta.sa.1'de

Demirel, yeni hükümeti kurar kurmaz, "anarşi ve bölücülüğe karşı" tüm bu tedbirleri desteklemek üzere gericiliğin bütün güçlerini birleşmeye çağırdı. Diğer faşist-feodal partiler zaten Demirel hükümetine faşist saldırıları yoğunlaştırma militarist güçleri daha fazla devreye sokma ve sivil faşist güçleri daha açık olarak destekleme temelinde destek olacaklarını önceden açıklamışlardı. CHP ise bir yandan halk kitleleri nezdinde kaybettiği itibarını yeniden kazanabilmek amacıyla demagojik bir tarzda "demokrasiyi savunan muhalefet partisi" görüntüsünü yaratmaya çalışırken, diğer yandan kendi sınıf tabiatına ve reformizmin fonksiyonuna uygun olarak, yeni hükümetin anarşiye karşı alacağı tedbirleri, DGM'lerin yeniden kurulması gibi, aşırı teşhir olmuş ve yığınların tepkisine yol açan bazıları dışında -CHP aynı mahkemelerin "İhtisas mahkemeleri" adıyla kurulmasından yanadır- destekleyeceğini açıkladı. Revizyonistler de benzeri bir yöntemle "muhalefet" rolünü oynamalarına rağmen, faşizme karşı mücadeleyi, devrim için mücadele olmaktan çıkarıp yozlaştırarak, kitleler içinde yılgınlık, teslimiyet eğilimini güçlendirmeye çalışarak, başına çöreklendikleri kitle örgütlerini sabote edip, çalışmaz hale getirerek ve benzeri yöntemlerle üzerlerine düşen görevi yerine getirdiler. Böylece gericilik cephesi, tüm mihraklarıyla bugün egemen sınıfların ve emperyalistlerin Demirel hükümeti eliyle gerçekleştirmeye çalıştığı halkın devrimci mücadelesinin ezilmesi ve istikrarın sağlanması görevi etrafında birleşti.

Bugün kendisine devrimciyim, demokratım diyen her kişi grup, partiye düşen görev halkın menfaatlerini gözönüne alarak demokrasi temelinde faşizme karşı güçlerini birleştirmek, reformizmin halk saflarında yaydığı uyuşturucu hayallere ve revizyonistlerin hain komplolarına karşı mücadele etmektir.

Gericiliğin tezgahladığı yeni faşist saldırılar ve baskı tedbirlerine karşı böylesi bir platformda biraraya gelmek ve ülke çapında bir genel grev için güçleri birleştirmek daha geniş ve kalıcı bir birlik yolunda bugünden atılmış bir adım olacaktır. Bugün bu birliğin gerçekleşmesinin en büyük engeli devrimci demokrasinin saflarındaki bazı tutarsız ve sallantılı unsurların, revizyonizm ve reformizmin teşkil ettiği tehlikeyi görememesi ve sözde faşizmin saldırılarına karşı reformcu bir bakış açısıyla bunlarla birleşmeye çalışmasıdır. Hayatın sürekli doğruladığı, bunların ise sık sık unuttukları bir gerçek reformizme ve revizyonizme karşı mücadele edilmeden, faşizme ve emperyalizme karşı mücadele edilemeyeceğidir. Devrimci demokrasi cephesi bu anlayışlar yıkıldığı ölçüde güçlenecektir.

Yeni zam

Baş.ta.sa.1'de

Tüm temel tüketim maddelerinin fiyatlarına zam yapmaya hazırlanan Demirel ilk etapta yağ ve çimentoya % 100 zam yaptı. Yağa % 100, çimentoya % 77 oranında zam yapan Demirel hükümetinin bakanları diğer maddelere zamların ne oranda yapılacağının şimdilik "belli olmadığı" yollu açıklamalarda bulunuyorlar. Öte yandan faşist şef Demirel, zamlardan dolayı gelebilecek tepkileri yumuşatmak için "bu zamlar Ecevit döneminde hazırlanmıştı" türünden demagojileri de el altından yaygınlaştırmaya çabalıyor. Önümüzdeki günlerde çay, şeker, ilaç vb. maddelere yeni zamlar birbirini izleyecektir. Faşist hükümet yağ ve çimento zamından sonra şimdi buna hazırlık yapıyor.

Ama artık gericilik açısından işler eskisi gibi yürümüyor. Milyonlarca emekçi sahte demagojilere artık kanmıyor. Zehir edilmiş bulunan, yaşanmaz kılınan hayatlarının daha fazla yaşanmaz hale getirilmesine boyun eğmiyor. İşçiler ve emekçiler yeni zamlar değil, yapılan zamların geri alınması, tekellerin kârlarının kısılması, temel tüketim maddelerinin fiyatlarının düşürülmesi için mücadele ediyor. Mücadele etmek için biraraya geliyor, bir çıkış yolu arıyor. Ve elbette ki bu yol devrim yoludur. Sömürü ve zulmün olmadığı işçi ve emekçiler üzerindeki zorbalığın son bulduğu diktatörlüğün tüm kurumları ile alaşağı edildiği, işçi ve emekçiler için gerçek özgürlük ve mutluluğun olduğu bir düzen kurmak için mücadeleye atılma yoludur. Faşist şef Demirel'in yeni saldırılarını boşa çıkarmak için mücadeleye atılalım. Tüm çalışanlar proleter devrimciler önderliğinde güçlerimizi birleştirip genel greve hazırlanalım.

Revizyonizm

Baş.ta.sa.1'de

törlüğün tüm baskısına karşın kendiliğinden patlayan eylemlerini bile karalamaktan, "provokasyondur" diye nitelendirmekten ve bastırmaktan geri durmuyorlar.

Özellikle, revizyonistler, sıkıyönetimin tüm baskılarına rağmen proleter devrimci hareketimizin yönlendirdiği veya içinde yer aldığı kitlesel eylemlere saldırmayı baş görev haline getirdiler. Akla hayale gelmeyecek iftira ve yalanlarla işçi sınıfının sınıf sendikacılığı hareketini saldırılarının hedefi haline getirdiler. İşçilerin bazı fabrikalarda başlattıkları eylemlerin, diğer fabrikalarda çalışan işçiler tarafından desteklenmemesi için tüm güçlerini seferber eden revizyonistler, faşizmin ve sermayenin saldırılarına karşı emekçilerin mücadelesinin gelişip genişlemesine engel olmaya çalışmaktadırlar.

Revizyonizmin bu ihaneti faşizmin saldırılarının yoğunlaşmasının temel etkenlerindendir. Özellikle TKP'li revizyonistler, faşizmin ve sermayenin saldırısı karşısında emekçilerin direnmemesi için her türlü hileye başvurmaktan geri durmuyorlar. Bu, burjuvazinin azılı uşakları, bir yandan kitlelerin taleplerini reformist platformlara çekiyor, gericilikten faşist diktatörlükten ve emperyalizmden soyutlanan hükümetlerin politikasına karşı da sözde anti-faşist girişimler (!) tezgahlıyorlar. Bu girişimler ise, etkileri altına aldıkları bir sürü sendika ve derneğin renkli basına verdiği sözde protesto bildirilerinden ibarettir. Revizyonistler, sabahtan akşama kadar faşist diktatörlüğün saldırılarını sözde protesto ettiklerini söylüyorlar. Bu konuya ilişkin çarşaf çarşaf ilan veriyorlar. Ama nedense bu protestoları sadece renkli gazetelere verilen ilanlardan ibaret kalıyor. Ve nerede kitleler eylemleriyle faşizmi protesto etmeye yelteniyorlarsa, revizyonistler onun karşısına geçmekten geri durmuyorlar.

Revizyonistlerin bu açık ve belirgin ihanetine karşın bazı devrimci geçinen gruplar revizyonistlerle "devrimci eylem birlikleri" oluşturmak için çağrı çıkarabiliyorlar. Bunların revizyonistlere eylem çağrıları çıkarmalarının nedeni kitlelerin devrimci mücadelesinden korkuya kapılmalarıdır. Revizyonistlerden bir türlü kopamayan bu küçük-burjuva gruplar, ister istemez revizyonizmin ihanetine ortak olarak kitlelerin mücadelesinin karşısına geçiyor ve faşizmin saldırılarının yoğunlaşmasına ortam hazırlıyorlar.

Olaylar revizyonizme karşı mücadele edilmedikçe faşizme karşı mücadele edilemeyeceğini bir kez daha kanıtlamaktadır. Revizyonistlerin işçiler ve emekçiler üzerindeki etkinliği kırılmadıkça sermayenin ve faşizmin yoğunlaşan saldırılarının durdurulması oldukça önemli engellerle karşılaşacaktır.

Bu engel aşılmalıdır. Revizyonizmin bu ihaneti bertaraf edilmeden devrimciler arası sürekli ve sağlam birlikler oluşturulamayacaktır.

Genel grevin hazırlanması revizyonistlerle mücadeleyi içermektedir. Revizyonizmin kitlelerin mücadelesi önündeki her türlü engelinin aşılması zorunludur. Bunun için, bugün, revizyonistlerin teşhiri ve tecrit edilmesi daha da önem kazanmıştır.

Faşizmin ve sermayenin saldırılarına karşı kitleleri genel greve götürme, reformistlerin ve revizyonistlerin kitleleri pasifize etme çabalarının boşa çıkarılmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Ve revizyonistlerin her türlü sahte devrimciliği açığa çıkarılmalıdır.

Revizyonistlerin faşizme karşı olmadıkları aksine faşizmin yandaşları olduklarının somut eylem planında açığa çıkarılmasına ağırlık verilmelidir. Bu şekilde yürütülecek devrimci faaliyetle birleşen ajitasyon ve propaganda faaliyetimiz, küçük-burjuva grupları revizyonizmin etkinliğinden kurtaracak ve devrimciler arası birliğin oluşmasını sağlayacaktır.

Kitaplar... Kitaplar

166 sayfa
5 renk kuşe kapak
Fiyatı 40 Lira

SOSYALİST ARNAVUTLUK

Yıldız-Yayınevi Sosyalist Arnavutluk adıyla yeni bir kitabı, işçi, emekçi ve devrimcilerin sevinçle karşılayacaklarını umduğumuz bir kitabı, yayınlamış bulunuyor.

Arnavutluk'un kurtuluşunun 35. yıldönümü dolayısıyla yayınlanan kitapta Arnavutluk'un dünü ve bugünü açık, anlaşılır ve berrak bir şekilde dile getiriliyor. Arnavutluk ve Arnavutluk'ta sosyalizmin inşasının tanıtıldığı kitapta, yaşamın tüm yönleriyle Arnavutluk'un, yani sosyalizmin insanlarının mutluluğu tanıtılıyor. Ülkenin coğrafi durumu, ekonomideki dev gelişme, Arnavutluk emekçilerinin sosyalizmin inşasındaki üstün fedakarlığı etraflıca anlatılıyor.

AEP önderliğindeki Anravutluk proletaryasının ve halkının kahramanca mücadeleler sonucu yarattıkları sosyalist Arnavutluk'ta halkın, açlığın, işsizliğin, ezen ve ezilenin var olmadığı bir ülkede nasıl mutlu bir yaşam sürdürdüklerini anlatıyor Sosyalist Arnavutluk kitabı.

Bütün sömürücülerin ve dünya gericiliğinin bu denli korktukları ve yutmaya çalıştıkları Arnavutluk'ta, kadınların ve çocukların geleceğe nasıl güvenle baktıkları, insanın en değerli varlık olarak çok yönlü gelişiminin sağlanması için nasıl çaba harcandığından kültür ve eğitime kadar sosyalist Arnavutluk kısa, özlü bir biçimde tanıtılıyor.

Kitap geniş bir okuyucu kitlesine dünyanın tek sosyalist ülkesini tanıttığı gibi, sosyalizmin inşası sürecinde hangi aşamalardan geçildiği ve sınıfsız topluma ulaşmada katedilen yol hakkında da bilgi vermektedir. Türkiyeli devrimciler, işçi sınıfımız ve emekçi kitleler dünya gericiliğinin her vesile ile saldırdığı, dünyanın tek sosyalist ülkesi Arnavutluk'u ve sosyalizmin nimetlerini daha yakından tanımak açısından bu kitabı incelemelidirler.

ANKARA- Sağlık emekçileri sürgünleri protesto etti

Faşist Demirel hükümeti işbaşına gelir gelmez, terör ve saldırıların yanı sıra sürgün ve kıyımlar, açığa almalar da yoğunlaştı. Demirel hükümetinin faşist bakanları kendilerine bağlı dairelerde çalışan işçi ve emekçilere karşı saldırıya geçtiler. Öğretmenler, memurlar, işçiler, işinden alınıyor, sürgün ediliyor.

Bu uygulamaların bir parçası olarak çalışan emekçilerden 40 kadarı sürgün edildiler. Sürgünlerin yapılmasını protesto eden emekçiler Bakanlık önünde bir gösteri düzenlediler.

Proleter devrimciler, sürgünlerin protesto edilmesi ve sürgünlerin durdurulması için Sağlık Bakanlığı'ndaki emekçileri mücadeleyi yükseltmeye çağırdılar. Bildiriler dağıtıldı. Diğer gruplara birlikte mücadele önerisi götürüldü ve toplantılar yapıldı. Sürgünleri protesto etmek amacıyla 300 kişinin katıldığı yemek boykotu yapıldı. Bakanlık önünde gösteri yapan emekçiler anti-faşist sloganlar attılar. Bakanlıkta işler yavaşlatıldı.

Bakanlıkta çalışan emekçiler, proleter devrimcilerin yol göstericiliği altında yeni mücadelelere hazırlanmaktadırlar.

İnsan Hakları Evrensel Bildirisi Madde 3: "Yaşamak, özgürlük ve kişi güvenliği her kişinin hakkıdır."

Tarihte bu hafta

10 Aralık

10 Aralık- Burjuvazinin "insan hakları" sahtekarlığı

10 Aralık 1948'de Birleşmiş Milletler Örgütü tarafından "İnsan Hakları Evrensel Beyannamesi" adıyla bir bildiri yayınlandı. Dünya gericiliği; uluslararası proletarya ve dünya halklarının zulme karşı mücadelesinin bir sonucu olarak, kağıt üzerinde de olsa böyle bir bildiri yayınladı. O günden bu yana her yıl 10 Aralık günü dolayısıyla proletarya ve halkları ezen ve sömüren gericiliğin elebaşıları sözde insan haklarını savunmak için birbiriyle yarışa girerler ve demagojik bir biçimde insan hakları üzerine söylevler verirler. Onlar bu vesileyle kendilerinin insan haklarının ne denli ateşli savunucuları olduklarını (!) reklam edip dururlar. Birleşmiş Milletler Örgütü'nün nasıl "Özgür Dünya"nın halklarının haklarını savunduğunu, onun yeryüzünde açlığa ve ölüme karşı savaştığını propaganda ederler.

Emperyalist elebaşıların yanı sıra onların uşağı Türkiye egemen sınıfları da her yıl bu koroya katılır, 10 Aralık'ı kutlar ve insan hakları üzerine bol bol demeç vermek için sıraya girerler. Carterlerin, Schmidtlerin, Elizabethlerin, Brejnevlerin, yanı sıra Pinochetler, Mobutular ve Türkeşler de bu koroya katılmaktan geri durmazlar. Tümü, halkları proleteryayı aldatmaya, bir bütün olarak kapitalist sömürü düzenini ayakta tutmak için insan haklarının savunucusu pozlarına bürünerek mücadeleyi engellemeyi amaçlarlar.

Amerikan emperyalistleri Vietnam, Kamboçya ve Laos'ta napalmlarla paramparça ettikleri insanların kemikleri üzerinde insan haklarının savunucusu olduklarını "özgür dünya" için çalıştıklarını bina etmeye çalışırlar. Bütün bunları insanlığın çıkarı (!) için yaptıklarına sözde halkları inandırırlar ! İngiliz, Fransız, Alman, ve diğer emperyalistler de emperyalist soygun düzenlerini aklamak için çalışırlar. Zaire'yi işgal ederler ama "insan hakları" derler. Çin ve Sovyet sosyal-emperyalistleri de emperyalist hegemonyacılık yarışında dünya halklarının kan ve kemikleri üzerinde sömürü düzenlerini yükseltmenin yolunda oldukça ileri adımlar attılar. Kamboçya'da açlıktan 3.5 milyon insanın öldüğünü söylerken tüm emperyalist elebaşılar aynı zamanda "biz insanlık için çalışıyoruz" diyebiliyorlar.

Faşist diktatörlük altında, diktatörlüğün sıkıyönetimli saldırıları altında inim inim inletilen Türkiye proletaryası ve emekçi halkının gözlerinin içine baka baka faşist Demireller, Türkeşler, Ecevit ve diğerleri "insan hakları" üzerine uzun nutuklar çekmekten kaçınmazlar. Kaçınmıyorlar. Hiçbir hak ve özgürlüğün kırıntısının bile olmadığı karanlık bir ortam oluşturmak için el ele vermiş bütün gericilik 10 Aralık'ta kutlama demeçleri yayınlayacaklar. Hem de her türlü haklarını gasbettikleri, faşist zulüm altında inlettikleri milyonların gözünün içine bakarak. Milli zulüm altında tuttukları, her türlü ulusal haklarını ayaklar aldıkları, varlıklarını bile kabul etmedikleri Kürt halkının karşısına geçerek "her türlü baskıya ve sömürüye karşı olduklarını" söyleyebilecekler.

Madde 4: "Hiç kimse kölelik altında bulundurulamaz. Köle ticareti her türlü şekliyle yasaktır.

Ama bütün gerici çabalar ve aldatma aracı olarak kullanılan sahte barış ve "insan hakları" kutlama günleri artık emekçi kitleleri aldatamayacaktır. Her türlü hakları gasbedilen, gecekonduları başlarına yıkılan, okumalarına, dillerini konuşmalarına ambargo konan, sıkıyönetim süngüsü altında açlıkla pençeleşen çocuklarına / ekmek parası kazanmaya çalışan milyonlarca işçi ve emekçi gericiliğin bir propaganda aracı haline getirdiği bu tür günlerde gericiliğin sahte gözyaşlarını daha iyi görüyor, onların halk düşmanı olduklarını gizlemek için ne kadar adileştiğini yakından görüyor.

10 Aralık'ta gericilik sahte demeçler verecektir. Ama 10 Aralık ve yılın diğer bütün günleri proletarya ve halklar için gericiliğe karşı mücadeleyi yükseltme günleridir. Proletarya ve halklar gerçek özgürlük ve eşitlik için, sömürüsüz, açlık ve ezilmişliğin olmadığı bir dünya için, sosyalist toplumun gerçek mutluluğunu tatmak için mücadele edeceklerdir. Mücadele etmektedirler.

Gerici demagojiler ve sahte gözyaşları gericiliği yıkılmaktan kurtaramayacaktır.

Beden eğitimi öğretmenleri TÖB-DER'e yönelik saldırıları protesto etti

Yönetiminde Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin bulunduğu Beden Eğitimi Öğretmenleri Derneği Genel Merkezi basına bir açıklama yaparak öğretmenlere yönelik saldırıları, öğretmen kıyımlarını, sürgün ve katliamları protesto etti. Basın açıklamasında faşist diktatörlüğün emekçi kitlelerin mücadelesinin bir parçası olan öğretmen mücadelesini ezmek ve engellemek için öğretmenlere ve öğretmen örgütlerine saldırıların artırıldığı belirtilerek TÖB-DER'e yönelik saldırılara karşı öğretmenler mücadeleye çağrılmakta ve "Beden Eğitimi Öğretmenleri Derneği olarak, öğretmenler ve TÖB-DER üzerindeki bu baskı ve saldırıları nefretle protesto ediyoruz." denilmektedir.

İZMİR- Buca Bölge Cezaevinde açlık grevi

İzmir Buca Bölge Cezaevi tutuklu ve hükümlüleri, üzerlerindeki baskıları protesto etmek, daha önce mücadele ederek elde ettikleri haklarının gasbedilmesine olanak tanımamak, yeni haklar elde etmek ve tahliye edildiği halde cezaevi kapısında polis tarafından yakalanarak işkenceye götürülen bir tutuklunun işkence edilmesini protesto etmek, 2., 3., 5. koğuşlardaki tutuklu ve hükümlülerin diğer hükümlü ve tutuklulardan tecrit edilmesi uygulamasının kaldırılmasını sağlamak için 3 günlük bir açlık grevi eylemine geçtiler.

Buca Bölge Cezaevi'nde daha önce tutuklu ve hükümlülerin mücadelesi sonucu gazete vb. yayın organlarının cezaevine girişi hakkı elde edilmişti. Son günlerde tutuklu ve hükümlüler üzerindeki baskılar artırılarak daha önce elde edilen bu hak da geri alınmak istendi. Cezaevi yöneticileri ve jandarma tutuklu ve hükümlülere karşı daha da saldırganlaştı.

Tutuklu ve hükümlüler bütün bu baskı ve saldırıları protesto ettiler. Bir bildiri ile sorunlarını dile getirerek ziyaretçilere dağıttılar. Duvar gazeteleri hazırlayarak diğer koğuşlara iletildi. Pullama yapıldı. Ziyaret yeri işgal edildi. Savcıya tutuklu ve hükümlülerin talepleri bildirildi. Ve 3 günlük açlık grevi yapıldı. Tutuklu ve hükümlüler talepleri doğrultusunda mücadelelerini sürdürüyorlar.

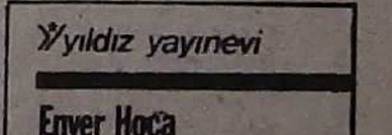
Sıkıyönetim sağlık emekçilerine saldırdı

Sağlık emekçilerine yönelik saldırı ve sürgünleri protesto etmek ve yan ödeme haklarının verilmesini sağlamak için Ankara Numune Hastanesi emekçileri 3 Aralık günü direnişe geçtiler. Hastane Başhekimi demagoji ile emekçileri aldatmaya çalıştı. Ancak sağlık emekçileri "Faşist Başhekim . Defol" diyerek ona gerekli cevabı verdiler. Daha sonra polis ve jandarma sağlık emekçilerine karşı saldırıya geçti. Önce iki sağlık emekçisini alan polise sağlık emekçileri direndiler. Polis bir ara geri çekilmek zorunda kaldı. Daha sonra 100 kişilik bir emekçi grubu sloganlar atarak saldırıyı protesto ettiler. Takviye alarak saldıran polis ve jandarma 250'nin üzerindeki sağlık emekçisini gözaltına aldı.

GENEL DAĞITIM YURT-DA

HALKIN KURTULUŞU
HAFTALIK SİYASİ GAZETE

Sahibi Teoman Göral - Sorumlu Yazışleri Müdürü: Osman Taş - | Yönetim Yeri: 2. Beyler, 848. Sok. No: 90/213 Konak /İZMİR - | Yazışma Adresi: Teoman Göral P.K. 71 Konak / İZMİR - | Abone şartları: Yurt içi 6 aylık 250 TL. Yıllık 500 TL, Yurt dışı iki katıdır. | Basıldığı yer: S.S.Tükel Gazetecilik ve Matbaacılık. İZMİR | Baskı Tarihi 8 ARALIK 1979

DEVRİMCİ YOL'un

Direniş Komiteleri üzerine bir daha-2

Halkın Kurtuluşu ve Parti Bayrağı cephenin oluşması sorununu yine kitlelerin siyasi mücadelesinin aldığı biçimlere göre tespit etmeye ve oluşturmaya çalışmadı. Oysa DY'ci arkadaşlar aksi görüşteler!

"HK direniş cephesi ve halk cephesi kavramlarına farklı muhtevaları yüklemeye kalkması onun cephe anlayışına farklı bir anlayışla yaklaşmasının sonucudur. HK'nın tahlilleri bir bütün olarak gözönüne alındığında direniş cephesini "sınırlı bir cephe" olarak kavramasının temelinde onun yanlış mücadele anlayışı yatmaktadır. HK barışçıl mücadele biçimlerinin temel, silahlı mücadele biçimlerinin tali olduğu bir devrimci çalışma öngörmektedir. (Hangi dönem belirtilmeden bu söyleniliyor-HK) (Tabi bu da devrim anlayışından kaynaklanıyor) Dolayısıyla direniş cephesinin genel ayaklanma anına kadar barışçıl kitle mücadelelerini esas alacak olan bir cephe olarak kavranmaktadır." (DY, s.10 age)

Sınıf mücadelesinin içinde kitlelerin barışçıl mücadelesinin esas olması meselesini DY yanlış anlayışları için istismar etmeye yelteniyor ve HK'nın genelde barışçıl mücadeleyi esas aldığını ileri sürmeye yelteniyor. Şimdilik barışçı ve silahlı mücadelenin ne olmasından anladığımızı bir yana bırakarak DY'nin mücadele biçimlerine göre cephe sorununu ele aldığımıza dair iddiasını cevaplandıralım.

Biz, nasıl ki iktidarın kurulmasında devrimci şiddetin biçimine göre cephe sorununu ele almıyorsak aynı şekilde sınıf mücadelesi içerisinde halkın mücadelesinin biçiminin bürüneceği farklara göre de cephe sorununu ele almıyoruz. Böyle bir cephe anlayışı bizden uzak olsun.

Cephe meselesine mücadele biçimlerine göre yaklaşan Devrimci Yolcu arkadaşlardır ve yine barışçıl mücadeleyi esas alan veya silahlı mücadeleyi esas alan cephe politikasını hayata geçirmeye çalışan Devrimci Yolculardır. Devrimci sınıflar arasındaki ittifakı mücadele biçimlerine göre ele almanın Marksizm-Leninizmle hiçbir ilişkisinin olamayacağı açıktır.

Yazımızın bundan önceki bölümünde de değindiğimiz gibi, proleter devrimci hareketimiz UDHD aşamasında izlediği cephe politikasını devrimden ve burjuva devletin zorla parçalanıp yıkılmasından, dolayısıyla işçi-köylü diktatörlüğünün kurulmasından çıkarı olan sınıflara göre ele almaktadır. Cephe sorununun taktiğin bir meselesi olarak değil, stratejinin bir meselesi olarak görüyoruz ve esasını da devrimin bu aşamasında işçi-köylü ittifakının teşkil ettiğini söylüyoruz. Hiçbir zaman bu düşüncemizin dışında cephe sorununa yaklaşmadık. Yanı sıra, devrimin stratejisinin meselesi olan cephe politikasını hayata geçirmek için geçici devrimci gruplar arası birliklerden yana olmayı da bir yana atmıyoruz. Ama devrim sürecinin hiçbir kesiminde ittifaklar sorununu bununla sınırlamadık ve sınırlamayı düşünmüyoruz. Bu birliklerin, kitlelerin kısmi taleplerinin gerçekleştirilmesi veya devrime hizmet ettiği oranda yararlı olabileceği görüşündeyiz. Kısmi talepler için cepheler oluşturmaya kalkışmak, Devrimci Yolcu arkadaşların çeşitli dönemlerde izlediği politikaya uygun olsa gerek.

Kitlelerin siyasi mücadelesinin süreç içerisinde alacağı biçime göre devrimciler arası geçici birlikler de oluşturulamaz. Başka bir deyişle bu esas alınarak birlikler oluşturulamaz. İçinde bulunulan dönemde de kitlelerin siyasi mücadelesinin silahlı biçime bürünmemiş olması, devrimci sınıflar arası ittifakın stratejik anlamda oluşturulmasını ortadan kaldırmaz. O günün nesnel ve öznel koşulları gereği nasıl bir mücadele sürdürüleceği bu cephe tarafından kararlaştırılabilir. Ve yine mücadelenin silahlı biçimlere büründüğü dönemlerde de geçici devrimci birlikler oluşturulabilir. Bu birlikler devrimin stratejik cephe politikasının oluşmasına ve olgunlaşmasına yardım edebilir.

Demek ki, Halkın Kurtuluşu'nun direniş cephesini "sınırlı cephe" olarak görmesi onun gündemde olan mücadele biçimine göre saptanmış bir şey olmadığı ortaya çıkıyor.

"DİRENİŞ KOMİTELERİ"

Halkın Kurtuluşu'nu kendi anlayışına göre meselelere yaklaşanlar olarak göstermeye çalışan Devrimci Yolcu arkadaşlar, aslında kendi cephe anlayışlarına göre Halkın Kurtuluşu'nu eleştirmeye yelteniyorlar. DY'nin savunduğu direniş komitelerini "sınırlı cephe" olarak görmemizin esas nedeni, direniş komitelerinin programının kısmi taleplerle sınırlı olması ve devrimi gerçekleştirecek bir mücadeleyi esas almamasıdır.

Direniş komiteleri devrimi hedeflemeyen talepleri, silahlı eylemlerle gerçekleştirebileceğini farzetsek dahi, bu komitelerin sınırlı cephe olma özelliğini ortadan kaldırmaz. Nitekim, burjuvazinin devleti yıkılmadan da birtakım silahlı direnişlerle düzenin sınırları dahilinde reformcu taleplerin gerçekleşebileceği de bir vakadır. Direniş komitelerinin sınırlı cephe olmaktan çıkabilmesi için savunduğu taleplerin devrimi zorunlu kılmasını gerektirir. Devrimci Yol'un direniş komitelerinde bu zorunluluk yoktur. Tartışmanın özü de burada düğümlenmektedir. Mesele keskinliklerle halledilemez. Devrimci Yolcu arkadaşlar bu söylediklerimizin aksi düşüncede olduklarını iddia etseler bile, bunun hiçbir anlam ifade etmeyeceği ortadadır.

"DİRENİŞ KOMİTELERİ"NİN İHTİLAL ORGANLARI OLARAK DOĞMASININ BUGÜNKÜ ORTAMDA NESNEL KOŞULLARI YOKTUR

Birtakım insanların arzusuna göre devrimin iktidar organları doğmaz. Bunun için "direniş komiteleri", ne Sovyetlerdir, ne de bunların çekirdekleridir. Böyle bir iddia tek kelimeyle söylersek çocukçadır.

Herşeyden önce, devrimin iktidar organları olan Sovyetlerin oluşması için, devrimci durum ve kitlelerin silahlı ayaklanmasının varlığı yetmez. Aynı zamanda emekçi kitlelerin zor yoluyla iktidarlarını kurabilme bilincine varmaları, bunun için siyasal örgütlerini, başka bir deyişle, devlet olarak örgütlenmelerini yaratmaları gerekir. Emekçi kitlelerin devlet olarak örgütlenme biçimine bilinç olarak erişmedikçe iktidar organlarını oluşturmaya çalışmak veya oluşabileceğini ileri sürmek anlamsızdır. Devrimci Yolcu arkadaşların birtakım şeylerin farkına varmaları, iktidar organlarının doğması için yeterli değildir.

Bugün bazı yerlerde "iktidar organlarının çekirdekleri" diye lanse edilmeye çalışılan direniş komitelerinin, iktidar organlarıyla herhangi bir ilişkisinin bile bulunmadığı herkes tarafından kolayca kavranabilmektedir. Bir yandan faşist diktatörlüğün egemenliği tüm gücüyle devam edecek, diğer yandan genel olarak kapitalizm, özel olarak tekelci kapitalizm ve toprak ağalığı ekonomisi en küçük bir sarsıntıya uğramadan varlığını sürdürebilecek ve bunların tasfiyesi için herhangi bir girişim sözkonusu olmayacak arkasından da "iktidar organları" oluşturmaya girişilecek. Bu iktidar organlarının ne iş yaptığı, neyin iktidarı olduğu ise belli değil!

MÜCADELE BİÇİMLERİ

Devrimci Yolcu arkadaşlar Halkın Kurtuluşunun mücadele biçimleriyle ilişkili görüşlerini akılları sıra saptırmaya yelteniyorlar. Böylesine davranışların devrimcilere hiçbir yarar sağlamayacağını açıklıkla söyleyebiliriz.

Kitlelerin gericiliğe karşı mücadelesiyle "öncünün" (yani (yani partinin) devrimci faaliyeti birbirine karıştırılarak mücadele biçimleri meselesine açıklık getirilemez. Ve yine kitlelerin sürdürdüğü mücadeleye göre değil, öncünün faaliyetine göre ve bunu tayin edici olarak ele alıp mücadele biçimlerinin ne olduğu açıklığa kavuşturulamaz. DY, halihazırda pratiğine esasta yansımayan "sol"cu teorik görüşleri savunmaktan vazgeçmiyor. Mücadele biçimleri meselesine diğer bir sürü "sol"cu yazar gibi, iradi bir açıdan yaklaşıyor. Dolayısıyla da mücadele biçimlerinin öncünün iradesinin bir mahsulü olduğunu zannediyor. Ve mücadele biçimleri "icad" etmeye yelteniyor. Devrimci Yol'a göre, kitlelerin siyasal ve ekonomik mücadelesinin hangi biçimi alacağına karar veren "öncü"dür. Öncü, mücadelenin silahlı olduğuna karar verdimi, artık kitlelerin mücadelesi de silahlı oluyor! Bu anlayışlarla bir yere varılamayacağı ortadadır. HK bu anti-Marksist anlayışları çeşitli kereler eleştirdi ve yine PB bu görüşlerin yanlışlığını oldukça detaylı bir şekilde açığa çıkardı.

Marksist-Leninistler "halk hareketinin sayısız biçimlere büründüğünü durmadan yeni biçimler geliştirdiğini ve eski biçimleri iskartaya çıkardığını "(Lenin) göz önüne alarak meseleye yaklaşır. Hiçbir zaman oturdukları yerden mücadele biçimi icat etmeye yeltenmez. Bütün güçleriyle kitlelerin mücadelesini daha üst düzeye çıkarması için çaba harcar ve silahlı biçime bürünmesi için yoğun faaliyet sürdürür. Önemli olan o tarihi koşullarda kitlelerin sınıf mücadelesini hangi biçimlerle yürüttüğünün tespitidir. Emekçi kitleler bir sürü mücadele biçimleri içerisinde eylemlerini sürdürürler ve bu eylem içerisinde ve komünist partisinin ajitasyon ve propaganda çalışmalarıyla kurtuluşları için tek geçerli yolun mücadelenin silahlı biçiminin olduğunu kavrarlar. Halihazırda kitlelerin bu kavrama aşamasına gelmediğini tespit etmek dolayısıyla da barışçıl mücadelenin halihazırda ıskartaya çıkmadığını belirlemek devrim için barışçıl mücadelelerin geçerli olduğunu söylemekle veya böyle bir düşünceye sahip olmakla en küçük bir alakasının olmadığı açıktır. Devrimci Yol'cu arkadaşlar, kendi düşüncelerini sözde reformizmden arındırmak için Halkın Kurtuluşu'nun bu bakış açısını çarpıtmaya yelteniyorlar. Halkın Kurtuluşu bugünkü tarihsel koşullarda barışçıl mücadele biçimleriyle yani grevler, gösteriler, toprak işgalleri vb. ile iktidarın ele geçirilebileceğini ne söyledi ne de savundu. Ama kitlelerin bu mücadele içerisinde gericilikle göğüs göğüse çarpışarak silahlı mücadelenin gerekliliğini kavrayabileceği, hiç kimsenin inkar edemeyeceği bir gerçektir. Bu gerçekten kaçınmak, bunu gözardı etmek, devrimden kaçınmakla ve kitle mücadelelerinden korkmakla özdeştir. Halkın Kurtuluşu'nun tartıştığı, kitlelerin silahlı mücadele biçimini hangi yolla ve hangi metodlarla kavrayabileceğidir. Devrimci Yolcular tartışmak istiyorlarsa meseleyi bizimle bu alanda tartışmalıdırlar.

Ve yine Marksist-Leninistler barışçıl ve silahlı mücadele biçimlerinin kaçınılmaz olarak birbirine dönüşebileceğini bilirler ve ona göre hareket ederler. Kitlelerin mücadelesi barışçıl bir biçimde ortaya çıkmasına rağmen mücadelenin süreci içerisinde silahlı biçime bürünebilirler ve de bürünmüştür. Şayet kitlelerin mücadelesinin silahlı biçimlere bürünmesi isteniyorsa burada yapılması gereken kitle mücadelesini buraya doğru yükseltmektir ve kitlelere bunu kavratmaktır. Sanki barışçıl mücadeleler sınıf uzlaşmacılığını içerirmiş gibi meseleye yaklaşılmaktadır. Burjuvazinin yasallığını tanımayan veya zorla yasallığını tanıtan kitle mücadelesi ezenlerle ezilenler arasındaki uzlaşmaz çelişkiyi içinde barındırır. Dolayısıyla da kitlelerin bu mücadelesi burjuvaziyle var olan uzlaşmaz çelişkinin sebebiyle ortaya çıkar. Mücadelenin silahlı biçime bürünmesi bu çelişkinin şiddetlenmesinin göstergesidir. Yoksa uzlaşabilir çelişkinin uzlaşmaz çelişkiye dönüşmesi değildir. Bunun için barışçıl mücadele tanımının, barış içinde birarada yaşama tanımıyla en küçük bir alakası yoktur. Barış kavramının üzerinde oynayarak meseleyi çarpıtmak kimseyi devrime götürmez. Ve de devrimci yapmaz.

Kitlelerin mücadelesinin silahlı biçime bürünmesi için gerekli nesnel ve öznel koşulların bulunması gerekir. Nesnel koşul olarak devrimci durumun varlığı aranır. Bunun yanı sıra, kitlelerin bilinç ve psikolojik

Devamı sayfa 6'da

Gericiliğin birleşmesinin yeni bir adımı: Revizyonist birlik

Revizyonizm faşizme hizmet sunmayı sürdürüyor-1

Faşist diktatörlük işçi direnişlerini, halk hareketini, anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak, kitleler üzerindeki zulmünü artırmak, sömürü ve soygunu katmerleştirmek için her gün yeni tedbirler alıyor.

Her türden gericilik de anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak, Türkiye'yi dikensiz bir gül bahçesi durumuna getirme, buhranı emekçi halkın sırtına yıkma temelinde birleşiyor, işbirliği yapıyor.

Bu işbirliği bugün görünürde iki platform etrafında gerçekleşmektedir: Faşist AP'nin Hükümet Programı etrafında ve sosyal-faşist TKP'nin sahte anti-faşist, reformist platformu etrafında...

Faşist AP'nin Hükümet Programı etrafında oluşan işbirliği bildiğimiz bir şeydir ve gazetemizin bundan önceki sayılarında bu işbirliği üzerinde geniş olarak durduk. Bu işbirliği faşist AP, MHP ve MSP arasında açıkça gerçekleşmiştir ve iki faşist parti AP hükümetinin faşist programının hayata geçmesi için var güçleri ile çalışmaktadırlar. CHP reformizminin bir kanadı ise yeni baskı tedbirleri yasa tasarısının çıkması, var olan siyasal hakların bütünüyle ortadan kalkması ve buhranın faturasının emekçilere kesilmesi için el altından faşist AP hükümetini desteklemektedir. AP faşistleri ile CHP reformistleri arasındaki buzlar giderek erimektedir, egemen sınıfların ve emperyalistlerin politikasına bağlı olarak reformizm ile faşizm arasındaki yumuşama her geçen gün ileri boyutlar kazanmaktadır. Reformizm faşizmi güçlendirmeye devam etmektedir. TİKP revizyonistleri ise faşist diktatörlüğün en aşağılık uşakları olarak bu 'cephe' içindeki yerlerini her geçen gün sağlamlaştırmaya çalışmaktadırlar.

Şimdi gericiliği güçlendirme yönünde bir işbirliği, bir ittifak da revizyonistler arasında gerçekleşti. Sahte TKP'nin başını çektiği ve TSİP vb. revizyonistlerin de katıldığı faşist diktatörlüğün uşağı Rus sosyal-emperyalizminin çanak yalayıcısı revizyonistler bütün ülke çapında işbirliği ve eylem birliği yapacaklarını açıkladılar. Bu temelde ortak açıklamalar, eylem birliği platformları yayınladılar. İzmir, Bursa vb. gibi yerlerde ortak eylemler düzenlediler. TKP, TSİP vb. revizyonistler, bu eylem birliğini ve ortak platformu devrimci bir birlik ve devrimci bir platform olarak lanse ederek kitleleri uyutmak, kendi karşı-devrimci yüzlerini maskelemek ve daha da önemlisi kitlelerin anti-faşist demokrasi mücadelesini bastırmak ve onu düzenin bir eklentisi durumuna getirmek istemektedirler. Bunun için kitleler arasında reformist hayallerin yayılmasında CHP reformizminin hâlâ bir 'umut' olarak lanse edilmesine kadar, faşist hükümete karşı mücadeleyi düzenden, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleden bilinçli olarak koparmaktan anti-faşist mücadele (!) görevlerini 'yurtsever' CHP ve AP 'saylavlarına' bırakmaya kadar vb. vb. her türlü yönteme ve politikaya başvurmaktadırlar.

Bu yönüyle ele alındığında, iki platform etrafında gerçekleşiyor gibi görünen gericiler arasındaki birlik, aslında, tek bir platform etrafında ortaya çıkmaktadır. Ve bu işbirlikleri esas olarak faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmaya, anti-faşist kitle hareketini ezmeye, kitlelerin kazandığı hakları bir bütün olarak ortadan kaldırmaya ve egemen sınıfların ekonomik ve siyasal istikrarını gerçekleştirmeye hizmet etmektedir.

TKP revizyonistlerinin özellikle son dönemde izlediği çizgi ve son gelişmeler karşısındaki tutumu bunu daha açık bir şekilde ortaya koymaktadır.

SAHTE TKP'NİN "FAŞİZME KARŞI MÜCADELE" CAĞRISI

CHP reformist hükümetinin bir kenara itilmesi ve faşist AP hükümetinin egemen sınıfların yeni siyasi aleti olarak işbaşına getirilmesi üzerine sahte TKP yeniden 'anti-faşist mücadele' çağrılarına hız verdi. Ama kimlere ve hangi güçlere yönelik olarak? Birtakım yayınlardan yapacağımız alıntılar bu soruya bizden iyi cevap verecektir:

"Faşizmin yolunu daha da açacak olan Demirel'e verilecek her güvenoyu faşist Türkeş'e verilmiş demektir. Bu yönetime yeşil ışık yakma çizgisini izleyeceklerini açıklayan CHP yöneticileri, tüm CHP'li parlamenterler böylesi bir sorumluluk altına girmemeli, mecliste bu halk düşmanı, bu demokrasi düşmanı yönetimin programına güvenoyu vermemelidir"

"Faşist MHP ile ilişkilere kesinlikle karşı çıkan AP saylavları, emperyalızmin NATO'nun açık politik üssü durumunda olan, faşist katillere kol kanat geren bir yönetime, onun programına kesin tutum almalıdırlar."

"MHP'nin desteğine dayanan bir hükümetin ülkeyi iç savaşa götüreceği gerçeğini savunan MSP'li saylavlar halkımızın istemediği bu gerici, demokratik hak ve özgürlükler düşmanı Demirel yönetimine güvenoyu vermemelidir." Politika, 21 Kasım 1979, başyazı)

Bir alıntı da TKP'nin borazanlığını yapmaktan başka bir işlevi olmayan Savaş Yolu dergisinden:

"Türkiye işçi sınıfı hareketi reformist CHP'yi, bir AP, bir MHP ile aynı kefeye koymuyor. CHP'nin ileri, demokrat, anti-emperyalist, anti-faşist, anti-tekel sol kanadının varlığını gözden kaçırmıyor. Ve bu kanadı ulusal demokratik cephenin öğesi olarak görüyor." (Savaş Yolu, sayı 25 15 Kasım 1979)

TKP'nin yuvalandığı ve aralarında Baysen, Petkim-İş, Maden-İş 2. Bölge Temsilciliği'nin de bulunduğu 24 'demokratik kitle örgütü' faşist AP hükümetinin güvenoyu almasından önce 'yurtsever parlamenterlere' şu çağrıyı yapıyordu:

"... halkını, yurdunu seven tüm parlamenterleri 3. MC yönetimine güvenoyu vermemeye çağırıyoruz" (Politika, 25 Kasım 1979)

TKP'ye göre yeni kurulan '3.MC' hükümeti 'tekellerin, holdinglerin hükümetidir' ve 'faşist diktatörlüğü tırmandırmanın', ona 'yolu açmanın' bir hükümetidir. Bu hükümete güvenoya vermek 'faşist Milliyetçi Hareket'e oy vermektir. Çünkü AP hükümeti 'faşist Milliyetçi Hareketle uzlaşan' bir hükümettir. Bu hükümete ve uygulamalarına karşı 'mücadele edilmelidir'. Bu mücadele de parlamento içinde olacak bir mücadeledir. Eğer TKP'nin kendi 'saylavları' olsaydı böyle bir mücadeleyi en iyi bir şekilde onlar yürütürlerdi. Ama CHP'li 'saylavlar' ve AP'li-MSP'li 'yurtsever saylavlar' da bu mücadeleyi yürütebilirler. Onlar AP hükümetinin programına oy vermezlerse, AP hükümetine güvensizlik oyu verirlerse faşistler saldırılarını gerçekleştiremezler.

İşte TKP'nin ve onun paralelindeki yayın organlarının açıkça söylemek istediği ve söylediği budur.

TKP FAŞİSTLERLE İŞBİRLİĞİ ZEMİNİ YARATMAYA CALIŞIYOR

TKP bugüne kadar, açık bir şekilde, diğer şeylerin yanında, düzen partisi olduğunu, komprador-feodal düzeni, faşist diktatörlüğü savunduğunu, onun bir parçası olduğunu CHP reformizmini CHP hükümetini ve egemen sınıfların onun eliyle yürüttükleri uygulamaları (sıkıyönetim vb.) destekleyerek ortaya koyuyordu. AP vb. gibi faşist partilerle ve onların çeşitli unsurları ile açık bir işbirliğine girmiyordu, faşist diktatörlüğe anti-faşist görevler yüklemesinin yanında faşist diktatörlüğün bir unsurundan başka bir şey olmayan AP vb. gibi faşist partilere, açık bir şekilde bu tip görevler vermiyordu. Sınıf mücadelesinin eriştiği boyutlar ve TKP'nin yüzünün daha iyi ortaya çıkmış olması, onu bu yönde de zorladı ve açık tavrını daha kesin ve net bir şekilde belirtmesini sağladı. Şimdi TKP, yukarıdaki alıntılarda da görüldüğü gibi, CHP reformistlerinin yanında AP ve MSP gibi partilerin içindeki kendine göre 'yurtsever saylavlara' da anti-faşist görevler yüklemekte ve onlara bu doğrultuda çağrılar yayınlamaktadır artık. Böylece TKP'nin ünlü Ulusal Demokratik Cephesinin (UDC) sınırları daha net bir şekilde anlaşılmaktadır. Bu cephe revizyonist mihraklardan başlayıp CHP reformistlerini içine almakta ve AP ve MSP gibi faşist partilerin içindeki 'yurtsever saylavlar'la (aslında AP ve MSP demek daha doğru olur) tamamlanmaktadır. Bu politikanın ve karşı-devrimci cephe çizgisinin de TİKP revizyonistlerinin 'Milli Birleşik Cephe' politikasından hiçbir farklılığı yoktur. Her iki revizyonist mihrak da, farklı gerekçelerden kalkıyor olsalar bile aynı cephe anlayışında birleşmektedirler, komprador-feodal düzeni ve faşist diktatörlüğü yaşatmak ve sağlamlaştırmak için aynı siyasi güçlerle ittifak yapmaktadırlar. Ve revizyonist şefler AP VE MSP gibi faşist partilerin içerisinde yer alan faşist parlamenterlere övgüler dizmekte, kendi anlayışlarına uygun bir anti-faşist mücadele platformu temelinde de bunlara çağrı yapmaktadırlar.

Aslında bu revizyonistlerin faşist partilere ve onların çeşitli unsurlarına karşı bu tavrı ilk kez ortaya çıkmamaktadır. 1973 sonrasını anımsayanlar, o dönemde, bugün Savaş Yolu dergisinin sahipliğini yapan ve Politika gazetesinin köşe kapmış yazarları arasında yer alan Oya Baydar'ın MSP'ye ve onun politikasına dizdiği övgüleri çok iyi bilirler. Bu sadece bir örnektir, bunun daha birçok örneği sayılabilir. Bugünün dünden tek farkı bu karşı-devrimci politikanın, faşist siyasi hareketlere açık destek olma politikasının daha net bir şekilde ortaya çıkması ve daha açık cümlelerle yazılmış olmasıdır.

Konunun eksik kalmaması için şunu da belirtmeden geçmeyelim: TKP ile AP, MHP ve MSP gibi faşist partiler arasındaki çatışmanın özü devrim ile karşı-devrim arasındaki çelişkiden değil, tersine karşı-devrimin kendi içindeki çelişkilerden kaynaklanmaktadır. Emperyalist sömürü ilişkileri ağı içerisinde komprador-feodal düzenin ve faşist diktatörlüğün yaşamasına ve sürekli olarak sağlanmaşmasına faşist ve sosyal-faşist mihrakların hiçbir itirazı yoktur, tersine onlar bu siyasal ve ekonomik sistemin birer aletleridir. Bu partiler düzenin yaşaması temelinde egemen sınıfların farklı kliklerinin çıkarlarının ve farklı emperyalist mihrakların siyasal ve ekonomik hegemonyalarının savunucusudur. Faşist ve sosyal-faşist partiler arasındaki çatışmanın özü de budur. Ama onlar ezilen halk kitlelerinin ve işçi sınıfının düzene ve faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi geliştikçe, demokrasi mücadelesi bütün ülke çapında yeni boyutlar kazandıkça ve gericiliğin tecriti hızlandıkça, aralarındaki çelişkileri bir tarafa bırakarak bütünleşebilmektedirler. Bu durumda yükselen demokrasi mücadelesinin karşısına bütünleşmiş bir gericilik çıkmaktadır. Bugün TKP'nin Ulusal Demokratik Cephenin sınırlarını, açık bir şekilde, AP'nin ve MSP'nin bir bölümünü de içine alacak şekilde genişletmiş olması bunun somut bir göstergesinden başka bir şey de değildir zaten. Sahte TKP bu konuda TİKP ile adeta yarışmaktadır. O'nun TİKP'den tek farkı, farklı emperyalist mihrakların ve egemen sınıf kliklerinin çıkarlarını savunuyor olmasının dışında, bu konuda sinsi bir politika izlemesi ve kendini sahte sol görünümlü bir politikayla kamufle etmeye çalışmasıdır.

Demokrasi mücadelesi yükseldikçe, gericiliğin tecriti daha çok hızlandıkça, pek muhtemeldir ki, sahte TKP, mücadeleyi bastırmak ve faşist diktatörlüğü ayakta tutmak için, emperyalist mihraklar ve egemen sınıf klikleri arasındaki ilişkilere de uygun olarak, MHP'li faşistlerle ve AP ve MSP gibi faşist partilerin bugün dıştaladığı kanatları ile de açıkça işbirliği yapacaktır. Bugün faşizmin yüzü bu kadar açığa çıkmamış olsa, faşist cinayet ve katliamlarda belirli bir duraklama olsa, TKP'nin MHP'ye fazla bir itirazı olmayacaktır. Dikkat edilirse, Politika gazetesinin revizyonist yazar-çizer takımı sürekli olarak MHP'yi 'Anayasa çizgisi'ne çekmeye, 'Anayasal sınırlar içinde kalmaya' çağırmaktadır.

Özellikle kitlelerin demokrasi mücadelesinin gelişmesi ve gericiliğin yüzünün daha büyük oranda açığa çıkması şu gerçeğin altını bir kez daha kalın bir şekilde çizmektedir: Gerici siyasetler, faşist diktatörlüğü sağlamlaştırmak, mücadeleyi bastırmak ve buhranın faturasını emekçilere kesmek için işbirliği zeminine sahiptirler ve bu zemin içerisinde revizyonizm, faşizm ve reformizm yer almaktadır. İşbirliği zemini, faşistlerden önce CHP reformistlerinden sonra TKP karşı-devrimcileri tarafından yaratılmaya çalışılmaktadır.

(DEVAM EDECEK)